

Μια ελάχιστη χειρονομία αλληλεγγύης στον αγώνα των ανδρακωρύχων του ισπανικού βορρά

Πάτρα, αύγουστος του 2012

perasma.espinet.net

Αυτή η μπροσουρίτσα κυρίως χωρίζεται σε δύο μέρη.

Ένα αρχικά που έχει αμιγώς ιστορικό χαρακτήρα και ένα δεύτερο που προσπαθεί να μεταφέρει το "κλίμα" των τωρινών κινητοποιήσεων.

Σε σχέση με το ιστορικό, στόχος μας είναι να δώσουμε μια εικόνα της αγωνιστικής παράδοσης που έχουν οι ανθρακωρύχοι στην ισπανία. Επίσης κάποιες από τις μορφές πάλης που χρησιμοποιούνται σήμερα (μπλοκαρίσματα δρόμων, "αυτοκλειδώματα" στα ορυχεία, υπεράσπιση οδοφραγμάτων με υψηλού επιπέδου αντιπαράθεση με την αστυνομία, αυτόνομες κινήσεις από τις γυναίκες των ανθρακωρύχων, αλληλεγγύη από διαφορετικούς κλάδους και άλλες πολλές) μας θυμίζουν τις μεγάλες και νικηφόρες απεργίες των ανθρακωρύχων στα χρόνια του φρανκισμού. Οι οποίες, βέβαια εξελιχθήκανε σε ένα εντελώς διαφορετικό κοινωνικό περιβάλλον. Αυτό το περιβάλλον προσπαθούμε να ψηλαφήσουμε κυρίως με το κείμενο που πήραμε από το "οι άνθρωποι που κύκλωσαν το άλφα" και ονομάσαμε "η εργατική τάξη στο προσκήνιο τις δεκαετίες του 60 και 70 στην ισπανία". Οι ρίζες του ρόλου που έχουν τα συνδικάτα, σήμερα στην ισπανία, βρίσκονται στην αμέσως επόμενη περίοδο της μετάβασης από τον φρανκισμό στην δημοκρατία. Η νομιμοποίησή τους συνοδεύτηκε το θεσμικό τους ρόλο για την εμπέδωση της ταξικής και κοινωνικής ειρήνης, για τον έλεγχο των ανυπότακτων προλετάριων, για το πέρασμα από το συνελευσιακό κίνημα και τους δρόμους στα τραπέζια των διαπραγματεύσεων με τα αφεντικά.

Οι ανθρακωρύχοι έχουν καλή γνώση της ιστορίας τους, οι πατεράδες τους, οι παππούδες τους, οι μητέρες τους δώσανε μεγάλες μάχες και είναι περήφανοι γι' αυτό. Όμως αυτήν την μνήμη έρχονται να την εκμεταλλευτούν οι κάθε είδους διαμεσολαβητές των αγώνων, να την αφομοιώσουν και να την χρησιμοποιήσουν για το δικό τους συμφέρον δίνοντας της ακίνδυνα χαρακτηριστικά "επαναστατικής γυμναστικής" ως διαπραγματευτικό χαρτί. Όταν, βέβαια, η αγωνιστική μνήμη παύει να είναι κατι απόμακρο και γίνεται βίωμα σύγκρουσης που ξεπερνάει τα τετριμένα και οι μη-ελεγχόμενες μειοψηφίες έρχονται στο προσκήνιο με τάση κοινωνικής διάχυσης είναι η ώρα που τα συνδικάτα αρχίζουν να αναδιπλώνονται, να παίρνουν αποστάσεις, να καταδικάζουν, να μιλούν για μη-ορθές μορφές πάλης και να ακυρώνουν κινήσεις που φοβούνται την εξελιγή τους.

Να προσθέσουμε κάποια στοιχεία που θα βοηθήσουν στην κατανόηση του δεύτερου μέρους.

Ο συγκεκριμένος αγώνας όπως ξεκίνησε αφορά την διεκδίκηση τήρησης μιας συμφωνίας που είχαν υπογράψει τα συνδικάτα με την προηγούμενη κυβέρνηση του PSOE (Partido Socialista Obrero Español: Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα Ισπανίας). Η συμφωνία αυτή προέβλεπε σταδιακές περικοπές στους προϋπολογισμούς για την εξορυκτική βιομηχανία, αναγκαστικές πρόωρες συνταξιοδοτήσεις και "ομαλό" κλείσιμο των ορυχείων μέχρι το 2018. Η τωρινή κυβέρνηση του PP (Partido Popular: Λαϊκό Κόμμα) αποφάσισε την επίσπευση του κλεισίματος των ορυχείων με πιο μεγάλες περικοπές ακόμα σε μη συμφωνημένους τομείς (63,2% για την λειτουργία των επιχειρήσεων, 39,2% για υποδομές στα ορυχεία, 76,6% για επιχειρηματικά προγράμματα, 100 % για την ασφάλεια στα ανθρακωρυχεία και 99,6% για εκπαίδευση και υποτροφίες. Επιπλέον, η πίστωση για το Ινστιτούτο Άνθρακα μειώνεται σε 39,1%).

Ένα από τα κύρια συνδικάτα είναι η U.G.T που είναι υπο την επιρροή του σοσιαλιστικού κόμματος. Με αυτό σαν δεδομένο είναι εύκολο να κατανοήσουμε την μετριοπαθή του στάση και τις συμφωνίες με τις σοσιαλιστικές κυβερνήσεις για την συρρίκνωση του κλάδου, όπως και την σημερινή του "αγωνιστική στάση" απέναντι σε μία δεξιά κυβέρνηση για κομματικό όφελος.

Υπέρ της απεργίας τάσσεται και η ιδιωτική εργοδοσία των ορυχείων. Έτσι κι αλλιώς έχουν συμφέρον από τις επιχορηγήσεις του κράτους και την επιμύκηση της κερδοφορικής ύπαρξης τους. Ο αγώνας έτσι όπως έχει νοηματοδοθεί από τα συνδικάτα δεν αξιώνει τίποτα εναντίον τους. Τι κι αν το κύριο αφεντικό των ανθρακωρυχείων (με πολλά σκάνδαλα στην πλάτη του) ο Victorino Alonso: το 2003 δήλωνε ότι "δεν έχει νόημα να πάω σε μια κινητοποίηση μαζί με τα συνδικάτα, διότι αν και πολλά από τα αιτήματά τους ταυτίζονται με αυτά της εταιρείας, κατά τα άλλα είναι ακριβώς ενάντια στην εργοδοσία: Είναι δικαίωμά τους, αλλά είναι ο συγκεκριμένος συνδικαλιστικός δρόμος: οι εταιρείες έχουν άλλους τρόπους να δρουν» (Diario de Leon, 16.3.2003), τώρα μια χαρά υποστηρίζει την απεργία.

Η Hunosa, ο κρατικός κολοσσός που του ανήκει οι πλειοψηφία των εξορυκτικών δραστηριοτήτων της Αστουρίας, συστάθηκε επί Φράνκο, όταν η αγορά του λιθάνθρακα βρισκόταν σε κρίση λόγω των νέων, τότε, πηγών ενέργειας. Ήδη από την δεκαετία του 80, εξ' αιτίας του νεοφιλεύθερου μοντέλου ανάπτυξης που επέλεξε το ισπανικό κράτος και την ένταξη του λιθάνθρακα σε ένα διεθνοποιημένο περιβάλλον ανταγωνισμού, η Hunosa αποτελεί μια "μαύρη τρύπα" για τους κυβερνώντες. Η προσπάθεια συρρίκνωσης του κλάδου έχρισε διάφορων πολιτικών επιλογών και "κοινωνικών λύσεων". Απλώς, τώρα ήρθε η ώρα να τελειώνουν μία και καλή.

Κάποια στοιχεία αθιεύτηκαν από http://ep-anastasi.blogspot.gr/2012/07/blog-post_8534.html

Για τους γνώστες ισπανικών, για νέα και παλιά από την απεργία των ανθρακωρύχων <http://www.alasbarricadas.org/noticias/>

Σύντομο ιστορικό των σημαντικότερων απεργιών των ανδρακωρύχων

Παρακάτω είναι μια περίληψη των σημαντικότερων γεγονότων σχετικά με τους αγώνες των ανδρακωρύχων της Αστούριας. Προφανώς δεν περιγράφονται όλες οι απεργίες εδώ, αλλά μόνο οι πιο σημαντικές.

1890

Η πρώτη γενική απεργία από αστουριανούς ανδρακωρύχους. Αρχίζει στις 6 Μαΐου στα ορυχεία Molinucu και Llastcares, ιδιοκτησίας του Ερχοστασίου που βρίσκεται στην Mieres. Η απεργία διάδίδεται λίγες μέρες αργότερα στο Nalon και στις κοιλάδες Caudal, συνοδεύεται από σκληρές διαδηλώσεις που καταστέλλονται από την guardia civil και ένα στρατιωτικό τάγμα από το Leon. Οι ανδρακωρύχοι απαίτησαν: την ελευθερία της εργασίας, δεκατέσσερα ριάλια ανά ημέρα (αύξηση δύο ριάλια) και τη μείωση της εργάσιμης ημέρας σε 8 ώρες από 12. Μετά από 15 ημέρες απεργίας οι εργαζόμενοι επιστρέφουν στην εργασία αφού κέρδισαν κάποια από τα αιτήματά τους.

1906

«Μεγάλη απεργία» στη Mieres. Ανδρακωρύχοι από διάφορες εταιρείες ζητούν αυξήσεις 10%. Οι εταιρείες αρνούνται και απολύουν 700 εργαζόμενους. Αναρχικοί και σοσιαλιστές συγκροτούν ένα εννιαίο μέτωπο, αλλά το εκκαταλείπουν ύστερα από έντονη αντιπαράθεση με τα αφεντικά. Σχεδόν τέσσερα χρόνια "κοινωνικής ειρήνης" ακολουθούν την πρώτη απεργιακή μάχη του αιώνα.

1910

Ιδρύεται η CNT (αναρχοσυνδικαλιστική ομοσπονδία Confederación Nacional del Trabajo) - καθώς και η Union Minera (Ένωση Ανδρακωρύχων)- όπου και οι ανδρακωρύχοι από τις κοιλάδες εξόρυξης χίνονται δεκτοί. Ένας από τους κύριους στόχους της Ένωσης είναι η δημιουργία ενός ταμείου στήριξης των απεργιών.

1911

Η Ένωση των ανδρακωρύχων κηρύσσει και κερδίζει δύο απεργίες. Η πρώτη για την επαναπρόσληψη 34 απολυμένων εργατών (από τα ορυχεία Baltasara και Mariana), οι οποίοι απολύθηκαν εκδικητικά για τη συμμετοχή τους στα γεγονότα της πρωτομαχιάς εκείνης της χρονιάς. Αιτία της δεύτερης απεργίας αποτέλεσε η απόλυση ενός εργαζομένου που κατηγορήθηκε για σοσιαλιστική προπαγάνδα στην κοιλάδα Aller. Ο κυβερνήτης της επαρχίας παρεμβαίνει στην πρώτη απεργία ενώ στη δεύτερη στέλνει την guardia civil και ένα στρατιωτικό σύνταγμα, αλλά οι ανδρακωρύχοι αντιστέκονται σθεναρά και τα αφεντικά αναγκάζονται να ενδώσουν στις απαιτήσεις τους.

1912

Αναρχοσυνδικαλιστές από το La Felguera καλούν σε απεργία τον Ιούνιο απαιτώντας μισθολογικές αυξήσεις. Λίγο καιρό αργότερα η Ένωση ανδρακωρύχων συμμετέχει κι αυτή σε ένδειξη αλληλεγγύης. Οι εργαζόμενοι, λόγω της μεγάλης οικονομικής αδυναμίας τους, αναγκάζονται να συμβιβαστούν..

1916

Στη μέση του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου και ως συνέπεια της γενικότερης δυσφορίας που είναι αισθητή σε ολόκληρη την χώρα, οι αναρχοσυνδικαλιστές από τη Χικόν καλούν σε απεργία, που ακολουθείται από παρόμοιες κινήσεις και σε άλλα σημεία της χερσονήσου. Η κυβέρνηση απαντά κυρήσσοντας τη χώρα σε εμπόλεμη κατάσταση και η Ένωση των ανδρακωρύχων καλεί και αυτή σε απεργία σε ένδειξη αλληλεγγύης. Η εμπόλεμη κατάσταση διαρκεί περισσότερο από ό, τι σε άλλα μέρη και η Ένωση των ανδρακωρύχων συγκρούεται με τη κυβέρνηση, με αποτέλεσμα μαζικές κινητοποιήσεις των ανδρακωρύχων και των μεταλλουργών.

1917

Το καλοκαίρι του έτους αυτού, είναι ο χρόνος για την πρώτη αυστηρά πολιτική γενική απεργία, που καλέστηκε από όλες τις εργατικές ενώσεις, από κοινού, σε εθνικό επίπεδο. Η κυβέρνηση αντιδρά κηρύσσοντας κατάσταση έκτακτης ανάγκης, η οποία και πάλι διαρκεί ένα μήνα περισσότερο στην Αστούρια από ότι στην υπόλοιπη χώρα. Η Ένωση των ανδρακωρύχων δεν σταματά μέχρι τις αρχές Οκτωβρίου. Τότε είναι που ξεσπάνε ένοπλες συγκρούσεις μεταξύ των εργατών και της guardia civil με τους στρατιώτες να καταλαμβάνουν χώρο στην Αστούρια, εκτοπίζοντας τους απεργούς, κυρίως κατά τον τελευταίο μήνα της σύγκρουσης. Η καταστολή είναι εξαιρετικά σκληρή και πολλοί ανδρακωρύχοι θα διαφύγουν στα χύρω Βουνά. Είναι οι πρώτοι "φυγάδες".

1934

Η εκλογή το 1934 της αντιδραστικής κυβέρνησης Lerroux-Robles προκάλεσε κύμα απεργιών και εξεγέρσεων ενάντια στο νέο καθεστώς. Στις 5 Οκτωβρίου κυρησσεται γενική απεργία σε όλη τη χώρα. Μόνο στην Αστουρία, η Alianza Obrera (Συμμαχία των εργαζομένων) περιλαμβάνει όλες τις οργανώσεις.

*..Αλλά ενώ η απεργία απέτυχε σε όλη σχεδόν την Ισπανία, οι ανθρακωρύκοι στις Αστουρίες άρπαξαν τα λιγοστά όπλα που διέθεταν αποφασισμένοι να συνεχίσουν την απεργία. Η επαρχία αυτή ήταν ανέκαθεν ένα από τα προπύργια της UGT, αν και η CNT είχε, επίσης, αξιοσημείωτη επιρροή. Γνωστή ως από τις μετριοπαθείς τάσεις της συννομοσπονδίας, η CNT στις Αστουρίες ήταν επί χρόνια στην πρώτη γραμμή των καλεσμάτων για συνεργασία CNT και UGT. Ίσως αυτή η έλλειψη ανταγωνισμού (σε σύγκριση με τις σχέσεις μεταξύ των δύο εργατικών οργανώσεων σε άλλα μέρη της χώρας) καθώς και η ιστορία κοινής δράσης στην επαρχία αυτή, συνεισέφεραν αρκετά στη συνεργασία μεταξύ των ανθρακωρύκων και των δύο οργανώσεων κατά τη διάρκεια της εξέγερσης. Η απεργία άρχισε στις 4 Οκτώβρη 1934 και την ίδια νύχτα οι ανθρακωρύκοι είχαν ήδη καταλάβει τις μικρές πόλεις κατά μήκος των ποταμών Aller και Nalón, επιτιθέμενοι και στις τοπικές αστυνομικές και στρατιωτικές εγκαταστάσεις. Την επόμενη μέρα φάλαγγες ανθρακωρύκων εισέβαλαν στο Oviedo, πρωτεύουσα της περιφέρειας. Με την εξαίρεση δυο στρατοπέδων όπου οι μάχες με τον στρατό συνεχίζονταν, η πόλη καταλήφθηκε από τους εξεγερμένους στις 6 Οκτώβρη.

Οι σκληρές μάχες συνεχίστηκαν και τις επόμενες μέρες καταλήφθηκαν αρκετές κωμοπόλεις, συμπεριλαμβανομένου και του μεγάλου βιομηχανικού κέντρου La Felguera. Σε αρκετές πόλεις και κωμοπόλεις συγκροτήθηκαν συνελεύσεις πόλης ή επαναστατικές επιτροπές και ήταν στη λειτουργία αυτών των οργάνων που άρχισαν να χίνονται εμφανείς οι πρακτικές διαφορές ανάμεσα στους αναρχικούς και τους σοσιαλιστές. Στις περιοχές που βρίσκονταν υπό τον έλεγχο των αναρχικών, λαϊκές συνελεύσεις των βιομηχανικών εργατών (ή αγροτών στις αγροτικές περιοχές) οργάνωναν βασικά πράγματα όπως τη διανομή τροφίμων. Σε αντίθεση, στις περιοχές κάτω από τον έλεγχο των σοσιαλιστών συγκροτήθηκαν συγκεντρωτικές επιτροπές οι οποίες επέτρεπαν την ανάληψη των όποιων αποφάσεων μόνο από τους τοπικούς γραφειοκράτες της UGT. Συχνά αποκλείοντας από τις επιτροπές εκπροσώπους που ανήκαν στην CNT, οι σοσιαλιστές έκαναν τα πάντα για να κρατήσουν την απεργία και την εξέγερση υπό τον έλεγχό τους κι αυτό ήταν ένας από τους αποφασιστικούς παράγοντες που οδήγησαν στην ήττα της απεργίας και της εξέγερσης. Παρ' όλα αυτά, η θέληση της Βάσης της UGT για συνεργασία με τη Βάση της CNT ήταν εμφανής καθ' όλη τη διάρκεια των γεγονότων.

Στις 7 Οκτώβρη, εκπρόσωποι των, υπό τον έλεγχο των αναρχικών, πόλεων Gijón και Avilés έφτασαν στο Oviedo ζητώντας άμεσα όπλα για να υπερασπίσουν τις κοινότητες τους από τα κυβερνητικά στρατεύματα. Αλλά αγνοήθηκαν από τους σοσιαλιστές και επείσθηκαν στις κοινότητες τους με άδεια χέρια. Λόγω της έλλειψης ακόμα και του βασικού οπλισμού για την άμυνα ενάντια στους κυβερνητικούς, οι πόλεις Gijón και Avilés έπεσαν την επόμενη κιόλας μέρα στα χέρια του στρατού. Τις επόμενες μέρες, οι συνεχείς βομβαρδισμοί από πολεμικά πλοία από τα δύο λιμάνια, έκριναν τη τύχη της εξέγερσης στις Αστουρίες και η εξέγερση συντρίφτηκε, αφήνοντας πίσω της 3.000 ανθρακωρύχους νεκρούς, 35.000 φυλακισμένους μετά το κύμα καταστολής που ακολούθησε.

Η εξέγερση κράτησε μόλις πάνω από 2 βδομάδες και επέδειξε τις ξεκάθαρες διαφορές μεταξύ δυο διαφορετικών μορφών σοσιαλισμού όταν αυτές εφαρμόστηκαν στην πράξη. Ένας παρατηρητής σημείωσε τη διαφορά μεταξύ της σοσιαλιστικής Sama και της αναρχικής La Felguera;

«Η εξέγερση του Οκτώβρη θριάμβευσε αμέσως σε μια πόλη των μεταλλουργών και των ανθρακωρύκων. Η Sama είχε οργανωθεί με στρατιωτικού τύπου μέτρα. Δικτατορία του προλεταριάτου, κόκκινος στρατός, Κεντρική Επιτροπή, πειθαρχία, εξουσία. Η La Felguera επέλεξε τον ελευθεριακό κομμουνισμό: οπλισμένος λαός, ελευθερία, σεβασμός στους τεχνίτες της μεταλλουργικής Duro-Felguera, δημόσια συζήτηση για όλα τα ζητήματα, κατάργηση του χρήματος, ίση κατανομή τροφίμων και ρουχισμού. Ενθουσιασμός και περηφάνια στη La Felguera, μελαγχολία στους στρατώνες της Sama».

Δρώντας ως προπομπός των όσων ακολούθησαν στην Ισπανία τα επόμενα χρόνια, η δραστηριότητα της επιτροπής του Oviedo το 1934 θεωρείται ως τραγικό γεγονός παράλληλο με την όλη στάση της κυβέρνησης του Λαϊκού Μετώπου προς τους αναρχικούς τους πρώτους μήνες του Εμφυλίου Πολέμου. Ωστόσο, η συνεργασία που επιδείχθηκε μεταξύ των εργατών των δύο εργατικών συννομοσπονδιών κατά τη διάρκεια της εξέγερσης, δείχνει σε μικρότερη βέβαια κλίμακα, το πνεύμα αλληλεγγύης που συνάρπασε τους εργάτες σε όλη την Ισπανία σε λιγότερο από 2 χρόνια μετά, όταν η επανάσταση θα παρέσερνε αρκετές περιοχές της χώρας.*

1936-1937

Εμφύλιος πόλεμος και επανάσταση στην Αστουρία. Η κατάρρευση της τον Οκτώβριο του 1937, αφού αποτέλεσε τη τελευταία περιοχή του Βορρά που αντιστάθηκε στο φασισμό, έδωσε το έναυσμα για μια καταστολή που δεν πρόκειται ποτέ να προσδιοριστεί ποσοτικά. Στο Oviedo, μόνο, υπάρχουν 3.000 σωροί σε κοινό τάφο του νεκροταφείου. Πολλοί αγωνιστές καταφεύχουν στα Βουνά απ' όπου παρενοχλούν τις δυνάμεις του Φράνκο για πολλά χρόνια. Τα ορυχεία στρατιωτικοποιούνται, με τους εργάτες να χίνονται στρατιώτες, τους επιστάτες να χίνονται λοχίες κλπ.

1958

Μετά την απόλυση ορισμένων εργατών στις αρχές του Μαρτίου, ανθρακωρύκοι από τη Maria Luisa απερχούν σε ένδειξη αλληλεγγύης, ακολουθούμενοι σύντομα από εργάτες των ορυχείων El Fondon και Santa Eulalia. Ο αριθμός των απεργών φτάνει γρήγορα στους 15.000 σ' όλη την κοιλάδα. Η κυβέρνηση αναστέλλει τρία άρθρα του Fuero de los Espanoles (ένα είδος φασιστικού συντάγματος) για 4 μήνες στην περιοχή που επηρεάζεται από την απεργία. Η απάντηση του Φράνκο ήρθε με τη μορφή συλλήψεων, απολύσεων, πρόστιμων και φυλοδαρμών. Η πρώτη Επιτροπή Εργατών έχει δημιουργηθεί αυθόρμητα στο ορυχείο La Camocha, μια μορφή αυτοοργάνωσης των εργατών που θα εξαπλωνόταν σε όλη τη χώρα τα επόμενα χρόνια.

1962

Στις 7 Απριλίου, ανδρακωρύχοι από το ορυχείο Nicolasa κηρύττουν απεργία. Την επόμενη μέρα ακολουθούν εκείνοι από το Baltasara, στη συνέχεια εκείνοι από το Polio και ούτω καθεξής έτσι ώστε μια εβδομάδα αργότερα ολόκληρη η Caudal Valley να είναι σε απεργία. Την Δευτέρα στις 16 του μήνα η απεργία εξαπλώνεται στο Turon και αργότερα στη κοιλάδα του Nalon, με 60.000 εργαζόμενους απεργούς. Το σύνθημα είναι "Γενικές αυξήσεις μισθών και αλληλεγγύη στους συντρόφους μας". Η απάντηση του κυβερνήτη είναι και πάλι συλλήψεις, ξυλοδαρμοί και βασανιστήρια των εργατών και των γυναικών τους. Άλλες περιοχές της χώρας, όπως οι περιοχές εξόρυξης σιδήρου και του Bizkaia και Gíruzkoa είναι αλληλέγγυες. Στις 4 Μαΐου η κυβέρνηση κηρύσσει σε κατάσταση πολιορκίας τις επαρχίες. Αλλά τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει τους ανδρακωρύκους και στις 24 Μαΐου το κράτος δέχεται τις απαιτήσεις τους. Για πρώτη φορά κάτω από τον φρανκισμό ένα μαζικό κίνημα εργατών κερδίζει. Ο αγώνας έχει διεθνείς επιπτώσεις. Στα χρόνια που ακολούθησαν συγκρούσεις συνεχίζουν περιοδικά στα ορυχεία της Αστούριας.

Το 1965 κατα την διάρκεια απεργίας των ανδρακωρύκων της Αστούριας, 8000 απερχοί από όλη την επαρχία καταφθάνουν στη Mieres για να συμμετάσχουν σε συνέλευση. Η guardia civil έχει εντολές να μην επιτρέψει αυτήν την μάζωση και συλλαμβάνει 15 ανδρακωρύκους. Οι απερχοί στην συνέχεια, πραγματοποιούν πορεία και επιτεθήκαν στον στρατώνα της guardia civil, απελευθερώνοντας τελικά τους συναγωνιστές τους, ακόμα ένα χεχονός που δάφτηκε από τον φρανκισμό. Αντιμέτωπη με σοβαρές απώλειες στις μεταλλευτικές επιχειρήσεις, η κυβέρνηση του Φράνκο αποφασίζει να κρατικοποιήσει τα περισσότερα από τα ορυχεία με την δημιουργία της μεγάλης κρατικής επιχείρησης Hunosa, στην οποία ανήκει η πλειοψηφία των εξορυκτικών δραστηριοτήτων της Αστούριας.

1976

Ο αγώνας ξεκινάει το Νοέμβριο του 1975 στο ορυχείο Tres Amigos με αίτημα αύξηση μισθών από τους οδηγούς Βαχονιών και συνεχίζει στα μέσα Δεκεμβρίου με 48 ώρες αγώνα για τον οποίο η επιχείρηση Hunosa επιστρατεύει 4.500 εργαζομένους. Στις 30 Δεκεμβρίου οι Βοηθοί εξόρυξης κλειδώνονται (32 άτομα) εμποδίζοντας την εξόρυξη. Τελικά τιμωρούνται μένοντας χωρίς αμοιβή για ένα μήνα. Οι ανδρακωρύχοι πραγματοποιούν στάση εργασίας σε ένδειξη αλληλεγγύης και επίσης τιμωρούνται. Στις 10 Ιανουαρίου η απεργία εξαπλώνεται στη Caudal και αργότερα στο Nalon. Οι απαιτήσεις είναι: άρση των κυρώσεων, επαναπρόσληψη των εργαζομένων που απολύθηκαν για πολιτικούς λόγους, ξεπάχωμα των μισθών, συζήτηση της συμφωνίας με τη συμμετοχή μιας επιτροπής εργατών που εκλέχθηκε από τους ίδιους και απελευθέρωση όσων συνελήφθησαν κατά τη διάρκεια της απεργίας. Η εταιρεία αρνείται να συζητήσει τα σημεία αυτά. Οι συνελεύσεις και οι διαδηλώσεις πολλαπλασιάζονται, και δημιουργούνται επιτροπές εργατών στις περιοχές των ορυχείων. Στη Mieres 6 εργαζόμενοι συνελήφθησαν και κρατούνται στη φυλακή του oniedo, όπου αρχίζουν απεργία πείνας. Περίπου 52 συνδικαλιστικοί εκπρόσωποι κλειδώνονται στη Sama στα γραφεία της Ένωσης που εκκενώνονται από την αστυνομία μετά από 15 ώρες. Ανδρακωρύχοι από τη La Camocha ζητούν να πραγματοποιήσουν νόμιμη απεργία, κάτι που απορρίπτεται απ' τις αρχές και έτσι ξεκινούν άγρια απεργία διαρκείας. Η εταιρεία Minas de Figaredo απολύει 895 εργαζομένους. Περίπου 200 σύζυγοι των ανδρακωρύκων κλειδώνονται στο παλάτι του αρχιεπισκόπου του Oviedo. Η αστυνομία συλλαμβάνει 11 ανδρακωρύκους στο Figaredo. Περίπου 300 συνταξιούχοι ανδρακωρύχοι κλειδώνονται σε μια εκκλησία στην Sama για 48 ώρες. Γύρω στα μέσα Φεβρουαρίου ο αγώνας κορυφώνεται: οι μεγάλες συνελεύσεις πολλαπλασιάζονται (π.χ. 3.000 άτομα στο El Entregu στις 27 του μήνα). Παράλληλα συνεχίζονται τα "αυτοκλειδώματα" στα ορυχεία της Carrio, Cerezal και Candin και στις εκκλησίες των Sama, L'Entregu και Barredos. Στις 25 η αστυνομία προκαλεί διάφορους τραυματισμούς στο L'Entregu κατά τη διάρκεια διάλυσης μιας διαδήλωσης. Η εταιρεία κλείνει τα ορυχεία και η εργασιακή κανονικότητα δεν αποκαθίσταται μέχρι τα μέσα Μαρτίου. Αυτή η διαδικασία των απεργιών χαρακτηρίζεται από την αυτο-οργάνωση, τη γενίκευση των συνελεύσεων, την εκλογή των αντιπροσώπων από τη βάση και τη διάδοση του αγώνα στις γυναίκες και τους συνταξιούχους. Η κάθετη οργανωμένη ένωση σαπίζει κάρη σε αυτόν τον αγώνα στις κοιλάδες των ορυχείων.

1987

Τα σωματεία είναι πλέον νόμιμα και για μεγάλο χρονικό διάστημα έχουν επιλέξει μια πολιτική κατευνασμού και μη-κινητοποίησης για να ενδυναμώσουν το πολιτικό βάρος των συνδικαλιστικών δομών. Αυτό βέβαια δεν προσέφερε τίποτα σε σχέση με τη βιομηχανική συρρίκνωση στην Αστούρια που προωδήθηκε από τη διαρθρωτική μεταρρύθμιση που ξεκίνησε από τους ισπανούς καπιταλιστές. Με αφορμή τα μελλοντικά σχέδια για το κόψιμο της δημόσιας χρηματοδοτούμενης εξορυκτικής δραστηριότητας ξεκίνησαν απεργίες που είχαν διάρκεια αρκετές ημέρες στην επιχείρηση Hunosa καθώς και γενικές απεργίες στις κοιλάδες των ορυχείων (μέχρι 3 ανά μήνα). Υπάρχουν συγκρούσεις με την αστυνομία σε πολλές περιπτώσεις. Η εφημερίδα "La Nueva Espana" υποστηρίζει ότι αυτές οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν με ασκήσεις "αντάρτικου πόλης" από την πλευρά των ανδρακωρύκων κατά τις κινητοποιήσεις τους. Τρεις μεγάλες διαδηλώσεις στο Oviedo καταλήγουν σε συγκρούσεις με την αστυνομία. Η τελευταία είναι μέρος της γενικής απεργίας στις Asturias και διοργανώνεται από τις CCOO που καταλήγει στο κέντρο της Oviedo με μεγάλες ζημιές σε τράπεζες και εμπορικά καταστήματα (ούτε μία Βιτρίνα δεν έμεινε όρθια στην οδό Uria) και συγκρούσεις με την αστυνομία (αρκετές μονάδες καταπολέμησης ταραχών εισάγονται από άλλα μέρη της χώρας).

1991-92

Οι διαπραγματεύσεις για ένα νέο σχέδιο για το μέλλον της επιχείρησης Hunosa προκαλούν ένα lock-up στο Barredo προωδούμενο και από τα ανώτερα επίπεδα των συνδικάτων UGT και CCOO. Έξω, ανεξέλεγκτοι ανδρακωρύχοι και άνεργοι αναμετρώνται με την αστυνομία και την πολιτοφυλακή για δύο εβδομάδες, δημιουργώντας ένα πραγματικό πολεμικό μέτωπο κοντά στο ορυχείο του Barredo, στην γειτονιά Vega de Mieres Arriba. Αληθινές μάχες λάμβάνουν χώρα, οι οποίες σε πολλές περιπτώσεις αποσιωπούνται από τον Τύπο, όπως η ενέδρα στον παλιό δρόμο Oviedo-Mieres απέναντι σε ένα κομβόι της guardia civil που επέστρεφε από το ορυχείο Barredo, με μολότωφ που εκτοξεύονται από τους χύρω λόφους. Τέλος, οι ηγέτες των συνδικάτων, έχοντας χάσει την ισχύ τους εγκαταλείπουν το lock-up και υπογράφουν ένα σύμφωνο που κόβεται η μισθοδοσία στην επιχείρηση Hunosa στο μισό σε διάστημα 5 χρόνων.

Το ιστορικό αλιεύτηκε και μεταφράστηκε από τον ιστότοπο
http://flag.blackened.net/revolt/spain/asturian_mine_strikes.html

* Για το 34 χρησιμοποιήθηκε κείμενο που πάρθηκε από την ιστοσελίδα της libcom.org Ελληνική μετάφραση «ούτε θεός-ούτε αφέντης», 7 Γενάρη 2008. Δημοσιεύεται και στο <http://ngnm.vrahokipos.net>

Η Απεργία της Αστούρια 1962-1963

Το κείμενο αυτό είναι μια ενημέρωση του Guy Debord σχετικά με τις απεργίες των ανθρακωρύχων στην περιοχή της Αστούρια της Ισπανίας το 1963. Εστάλη μαζί με ένα γράμμα στον Toru Tagaki στις 28 Οκτώβρη του 1963 και δημοσιεύθηκε μετά το θάνατο του Debord.

Η παρούσα εκδοχή του στα ελληνικά είναι απόδοση της αγγλικής μετάφρασης από το πρωτότυπο γαλλικό κείμενο.

Οι αγκύλες είναι επεξηγήσεις των ατόμων που έκαναν τη μετάφραση προκειμένου να γίνουν κατανοητά κάποια σημεία και σε καμία περίπτωση δεν προσπαθούν να δώσουν άλλο νόημα στο αρχικό κείμενο.

Η Ισπανία το καλοκαίρι του 1963 σημαδεύτηκε από το δεύτερο κύμα επιθέσεων εργατών στο καθεστώς του Φράνκο. Η πρώτη απειλητική επανεμφάνιση του ισπανικού προλεταριάτου είκοσι τρία χρόνια μετά την ήττα της επανάστασης, που διαδέχθηκε τον εμφύλιο πόλεμο εναντίον του ντόπιου και διεθνούς φασισμού- ήταν το πρώτο κύμα απεργιών την άνοιξη του 1962. Εκτός από το γεγονός ότι οποιαδήποτε απεργία ήταν παράνομη από τότε που νίκησε ο φράνκο, αυτές οι απεργίες, που ήταν σε γενικές γραμμές νικητήριες, απλώθηκαν σε όλη την Ισπανία ξεκίνησαν από τα ορυχεία άνθρακα στην Αστούρια. Μεταξύ των πρώτων ημερών του Ιουλίου και τα τέλη του Σεπτεμβρίου του 1963, οι αστουριανοί ανθρακωρύχοι οργάνωσαν μια απεργία 60 ημερών όπου ένωσε σαράντα με πενήντα χιλιάδες εργάτες. Μετά την επιτυχία του 1962, η αναταραχή στα αστουριανά ορυχεία ήταν αδιάκοπες. Συγκρούσεις για τις συνθήκες εργασίας και μεμονωμένες απεργίες επιδιώκονταν συνεχώς. Αυτή τη φορά μια μεμονωμένη απεργία σε ένα ορυχείο απλώθηκε, με πνεύμα αλληλεγγύης, παντού στην περιοχή των ορυχείων της Αστούρια. Οι μεταλλωρύχοι στις Mieres συμμετείχαν για λίγο αλλά τα αιτήματά τους γρήγορα ικανοποιήθηκαν. Μέχρι το τέλος του κινήματος αυτού, αρκετές απεργίες αναπτύχθηκαν από τους ανθρακωρύχους της νότιας Ισπανίας (στο Rio Tinto και στο Puertollano), και στις ταραχές μπήκε και η περιοχή παραγωγής χάλυβα (το Jaen). Παρ' όλα αυτά, για την ώρα, το κίνημα της Αστούρια έχασε τη δύναμή του και η απεργία δεν απλώθηκε στην Καταλονία (όπου η Βαρκελώνη είναι το έτερο μεγάλο βιομηχανικό κέντρο και επίκεντρο μεγάλων εργατικών αγώνων), στη χώρα των Βάσκων ή τη Μαδρίτη.

Τα αιτήματα των ανθρακωρύχων, τα οποία δεν ήταν πολύ ισχυρά στο οικονομικό τους σκέλος, αφορούσαν τους μισθωτούς εργάτες αφού η αύξηση του κόστους ζωής των τελευταίων 16 μηνών είχε ροκανίσει τις αυξήσεις που είχαν κερδίσει το 1962, δε έμειναν όμως μόνο σε αυτή τη διάσταση του ζητήματος. Αφορούσαν επίσης τις συνθήκες εργασίας και τις άδειες, οι μεταλλωρύχοι στο Mieres είχαν κερδίσει το δικαίωμα ενός μήνα άδεια μετ' αποδοχών το χρόνο και οι ανθρακωρύχοι το πρόσθεσαν άμεσα και στα δικά τους αιτήματα. Παρ' όλα αυτά το βασικό αίτημα των ανθρακωρύχων αφορούσε το δικαίωμα της ευθείας εκπροσώπησης από δικούς τους αντιπρόσωπους [στις συνδιαλλαγές με τα αφεντικά ή την κυβέρνηση], αρνούμενοι την «κάθετη» οργάνωση σωματείου του φράνκο, όπου οι εργάτες και οι διευθυντές αναγκαστικά οργανωνόντουσαν μαζί [σε ένα σωματείο]. Και έτσι η απεργία ήταν ευθέως πολιτική αμφισβητούσε μια από τις βασικές αρχές του καθεστώτος, πράγμα που η ισπανική μπουρζουαζία είχε εγκαταλείψει μετά το 1936-1939 (ισπανικός εμφύλιος). Ήταν ένας ανοιχτός αγώνας για αξιοπρέπεια, και ως εκ τούτου μια επίδειξη δύναμης στο καθεστώς, το οποίο απεχθάνονταν όλοι οι ισπανοί εργάτες.

Η μορφή των απεργιών των ανθρακωρύχων της αστούρια έδειξε το ανεξάρτητο τους πνεύμα. Το κάθε ορυχείο διάλεγε το δικό του αντιπρόσωπο και, μέσω μυστικών συναντήσεων, οι αντιπρόσωποι αποφάσιζαν για την απεργία. Μην αναγνωρίζοντας το σωματείο για να παρουσιάσουν άμεσα τα αιτήματά τους- έστειλαν στην κυβέρνηση στη Μαδρίτη μια ομάδα από ανθρακωρύχους που είχαν προσβληθεί από πυριτιάση. Επαναλάμβαναν ότι δεν εκπροσωπούνταν από κανέναν άλλο εκτός από τους ίδιους.

Η αλληλεγγύη στους εργάτες της περιοχής εκφραζόταν με συνεχείς διαδηλώσεις. Από το 1962 εκείνοι που δε συμμετείχαν στην απεργία βίωναν την προσβολή του να τους πετάνε σπόρους από στάρει φαγητό για τις κότες, σύμβολο δειλίας- έξω από τις πόρτες των σπιτιών τους. Οι ψαράδες του Bilbao δούλευαν μετά τις βάρδιές τους για να προμηθεύουν με ψάρια τους ανθρακωρύχους. Εκείνοι οι ανθρακωρύχοι που είχαν ακόμα στην κατοχή τους κάποιο μικρό οικόπεδο το δούλευαν με τους συντρόφους τους και μοιράζονταν τα προϊόντα. Μικρές επιχειρήσεις της περιοχής στήριζαν την απεργία με μεμονωμένες διανομές φαγητού στους εργάτες στις γειτονιές. Οι ανθρακωρύχοι λένε ότι τα χρήματα που είχαν συγκεντρωθεί για αυτούς στο εξωτερικό το 1962 δεν τους δόθηκαν ποτέ, τα κράτησαν οι γραφειοκράτες στην Πράγα (σταλινικοί) ή στην Τουλούζη (οι εξόριστοι σοσιαλιστές) για να χρηματοδοτήσουν την προπαγάνδα τους. Απαίτησαν αυτά τα λεφτά να δοθούν άμεσα στις οικογένειες των απεργών.

Ο ρόλος των πολιτικών οργανώσεων του ισπανικού προλεταριάτου, όπου όλες ήταν απαξιωμένες λόγω των λαθών τους κατά τη διάρκεια της επανάστασης και του εμφυλίου, είναι σε αυτή τη φάση πολύ περιορισμένος, ενώ όλοι οι υπόλοιποι οι αναρχικοί, οι σταλινικοί, οι σοσιαλιστές, το P.O.U.M.- ακόμα κατέχουν μυστικά δίκτυα [παράνομα δίκτυα αλληλοβοήθειας και επικοινωνίας]. Οι πιο ενεργές οργανώσεις που αντιμετωπίζονταν με σεβασμό από το αστουριανό κίνημα φαίνεται να ήταν από τη μία οι «σύμμαχοι των σωματείων» [the union alliance], που αποτελούνταν από αναρχικούς αγωνιστές και σοσιαλιστές, αλλά και πολλούς νέους εργάτες χωρίς σαφή ιδεολογική κατεύθυνση, και από την άλλη το Λαϊκό Απελευθερωτικό Μέτωπο [Popular Liberation Front], μια νέα οργάνωση στα πρότυπα της οργάνωσης του Κάστρο η οποία αρχικά απαρτιζόταν από διανοούμενους και φοιτητές. Το κομμουνιστικό κόμμα το περιφρονούσαν οι προλετάριοι επειδή στο πολιτικό του πρόγραμμα περιλάμβανε όλες τις κοινωνικές τάξεις της Ισπανίας συμπεριλαμβανομένων και των φιλοβασιλικών αστών- έτσι ώστε να εξασφαλιστεί μια ειρηνική και «δημοκρατική» αντικατάσταση της δικτατορίας του φράνκο. Έτσι, το κομμουνιστικό κόμμα εγγυάται στον καπιταλισμό ότι οι κρίσιμες πολιτικές αλλαγές [που επιδιώκει] δεν κινδυνεύουν να μετατραπούν σε επαναστατικές. Αυτή η πολιτική γραμμή με σαφήνεια μεταδιδόταν από το Ράδιο Πράγα.

Το 1962, η κυβέρνηση του φράνκο, φοβισμένη από τη διάσταση των απεργιών, προσπάθησε να κρύψει την ίδια τους την ύπαρξη για όσο το δυνατόν περισσότερο. Τελικά αναγκάστηκε να παραδεχτεί την ύπαρξη παράνομων απεργιών καθώς και να δώσει αυξήσεις. Όταν έληξε η απεργία περιορίστηκε στο να στείλει έναν μικρό αριθμό αγωνιστών εργατών στην εξορία. Αυτή τη φορά [το 1963], η απεργία αναγνωρίστηκε αμέσως από την κυβέρνηση. Αλλά αυτό εξηγείτε λόγω τις παγκόσμιας κρίσης στα ανθρακωρυχεία λόγω των νέων πηγών ενέργειας μια κρίση που υπήρχε πραγματικά σε όλη την Ευρώπη (αυτό αποδεικνύεται και από τις πρόσφατες απεργίες στα γαλλικά ορυχεία και των βέλγων ανθρακωρύχων στο Borinage) και ειδικότερα στην Ισπανία, όπου τα επίπεδα εξόρυξης δεν ήταν κερδοφόρα, ειδικά σε σχέση με την οικονομική ανάπτυξη της Ευρώπης.

Αρχικά οι αρχές αντέδρασαν με μια σειρά lock-out, και στη συνέχεια πρότειναν μια διμερή συνάντηση με το συνδικάτο για το μέλλον των ανθρακωρυχείων παγκοσμίως. Οι ανθρακωρύχοι αρνήθηκαν μια τέτοιου είδους συνάντηση. Κάθε φορά που άνοιγαν εκ νέου τα ορυχεία- είχαν γίνει διάφορες βεβιασμένες και γελοίες προσπάθειες να γίνει αυτό, στο τέλος το επιχειρούσαν κάθε Δευτέρα- οι διευθυντές αναγκάζονταν να παραδεχτούν πως δεν υπήρχαν αρκετοί ανθρακωρύχοι ώστε να οργανωθούν ομάδες εργασίας και ανακοίνωναν καινούργιο lock-out. Την ίδια ώρα που η κυβέρνηση άφηνε την απεργία να βυθιστεί από μόνη της λόγω της εξάντλησης των πόρων των εργατών, ταυτόχρονα χρησιμοποιούσε όλες τις δυνάμεις της ώστε να αποτρέψει την επέκταση της απεργίας, που θα μπορούσε να την ρίξει [από την εξουσία]. Τα όπλα της κυβέρνησης δεν ήταν μόνο οι οικονομικές παραχωρήσεις (όπως και στις Mieres), αλλά και η φοβερά βίαιη καταστολή της αστυνομίας. Κάποιοι ανθρακωρύχοι συνελήφθησαν και μπήκαν στη φυλακή, πολλοί από τους οποίους επίσης βασανίστηκαν.

Σε συνδυασμό με αυτού του τύπου την καταστολή, η οποία αποκρύφτηκε όσο γινόταν περισσότερο, αλλά είχε ήδη προκαλέσει δημόσιες διαμαρτυρίες από λίγους ισπανούς διανοούμενους, η κυβέρνηση του φράνκο οργάνωσε μια φαντασμαγορική δίκη κατά της αναρχικής απειλής. Πέντε αναρχικοί αγωνιστές συνελήφθησαν αφού ή ακόμα και πριν- κάποιες πολύ μικρές ισχύος βόμβες εκραγούν, σαν μια διαμαρτυρία εναντίον της επίσκεψης τουριστών σε μια χώρα με δικτατορία (η συρροή τουριστών από τη υπόλοιπη Ευρώπη αυξάνεται χρόνο με το χρόνο και αποτελεί μια ουσιαστική συνεισφορά στην οικονομία του φρανκικού καθεστώτος). Δύο ισπανοί αναρχικοί στραγγαλίστηκαν (μια μορφή εκτέλεσης μεσαιωνικού τύπου). Τρεις νεαροί γάλλοι καταδικάστηκαν σε 15 με 30 χρόνια φυλακή.

Η έκταση του αστουριανού αγώνα και η καταστολή που συνεχίζεται μέχρι και σήμερα σίγουρα επιβαρύνει τις συνέπειες του φρανκικού καθεστώτος [εννοεί τις κοινωνικές συνέπειες]. Οι ανθρακωρύχοι της Αστουρίας καταλαμβάνουν μια αξιόπεραστη θέση στη σύγχρονη ιστορία της Ισπανίας. Το 1934 η ένοπλη επανάσταση τους επέτρεψε να θέσουν υπό τον έλεγχό τους όλη την περιοχή, χρειάστηκε μια βδομάδα συνεχών στρατιωτικών επιχειρήσεων από τον ισπανικό αποικιακό στρατό, για να πτηθεί η κομμούνια της Αστουρίας. Και για τις δύο πλευρές, αυτή η ένοπλη σύγκρουση ήταν το προοίμιο του εμφυλίου πολέμου, στη διάρκεια του οποίου οι πρόγονοι των σημερινών αστούριων ανθρακωρύχων γινόντουσαν διάσημοι σαν οι dinamiteros των μαχών της Μαδρίτης και της Γκουαλαχάρα.

Έτσι, οι ανθρακωρύχοι της Αστουρίας του σήμερα βρίσκονται στο κέντρο των αντιφάσεων της σύγχρονης Ισπανίας. Τα αιτήματά τους είναι ταυτοχρόνως αποδεκτά και απορριπτά. Βασικά τα δικαιώματα αυτά (το δικαίωμα στην απεργία και το δικαίωμα των σωματίων να ασκούν πιέσεις για αυξήσεις μισθών) είναι αποδεκτά στο σύγχρονο καπιταλισμό. Όμως στην περίοδο που βρισκόμαστε, ο εκσυγχρονισμός του ισπανικού καπιταλισμού (επιχειρούμενος με τη βοήθεια του αμερικανικού κεφαλαίου) έχει εξελιχθεί αρκετά ώστε να νομίζει κανείς ότι η κοινωνική βάση της κυρίαρχης τάξης έχει εμφανώς αλλάξει από το 1936. Η εξουσία πέρασε από τους φεουδάρχες στους βιομηχανικούς καπιταλιστές. Αυτοί οι καπιταλιστές, προσπαθώντας να δημιουργήσουν μια νέα βιομηχανία που θα είναι ανταγωνιστική στην κοινή ευρωπαϊκή αγορά, δεν μπορούσαν να βρουν στο εποικοδόμημα του φρανκικού καθεστώτος κάποια δυναμική που να ανταποκρίνεται στη δραστηριότητα τους ή στην ανάγκη τους για μέγιστα κέρδη. (Οι διακηρύξεις των σύγχρονων πατριών του ισπανικού ιερατείου υπέρ των απεργιών του 1962 εξέφραζαν τα συμφέροντα του εκσυγχρονισμένου καπιταλισμού, το ίδιο και η διασφάλιση της άδειας μετ' αποδοχών.) Ωστόσο, είναι πολύ δύσκολη η ήπια αφαίρεση της εξουσίας από το καθεστώς του φράνκο, όπου η πολιτική εξουσία ασκείται κυρίως από στρατιωτικούς, τους ίδιους που με τη βοήθεια των κατασταλτικών δυνάμεων νίκησαν τη προλεταριακή επανάσταση [της δεκαετίας του 1930]. Η φρανκική κυβέρνηση δεν μπορεί να μετατραπεί σε «δημοκρατική» από μόνη της και αφού η Ισπανία κυβερνιέται από αυτό το καθεστώς, τα αιτήματα των ανθρακωρύχων δεν πρόκειται να γίνουν αποδεκτά. Οποιαδήποτε ελευθερία για την εργατική τάξη δεν μπορεί να είναι αποδεκτή από μια δύναμη που ο ρόλος της δεν είναι άλλος από τον περιορισμό της ελευθερίας.

Η προσπάθεια για αντικατάσταση της φρανκικής εξουσίας [από κάποια άλλη μορφή που θα είναι πιο συμβατή με τις ανάγκες του σύγχρονου καπιταλισμού] απειλείται από την πίεση της εργατικής τάξης, αυτής που το καθεστώς τώρα με τη σειρά του πιέζει με ριζικά μέτρα. Οι εργάτες αποτελούν τη βασική δύναμη που θα διώξει το καθεστώς του φράνκο, αλλά δε θα το κάνουν αυτό ελπίζοντας σε έναν πιο εκσυγχρονισμένο καπιταλισμό και σε μια δημοκρατική διάρθρωση [του εξουσιαστικού συστήματος], όπως έγινε μεταπολεμικά στη Γερμανία ή τη Γαλλία. Στην Ισπανία η μνήμη αποτελεί μια ισχυρή πολιτική δύναμη. Η εξέλιξη της πολιτικής, κοιτώντας από το σήμερα προς το παρελθόν, έχει γίνει δύσκολη, έχει μπει σε χειμερία νάρκη από τότε που νίκησε ο φράνκο. Και έτσι οι εξελίξεις στην οικονομία οδηγούν για άλλη μια φορά την Ισπανία, κάτω από ιδιαίτερες συνθήκες, να συναντιέται με τον παγκόσμιο καπιταλισμό και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει.

Η σημερινή άνοδος του ισπανικού προλεταριάτου δεν έχει ακόμα καταφέρει να παράγει μια επαναστατική οργάνωση που να ανταποκρίνεται στις νέες του δυνατότητες, και αυτή η απουσία [κάποιου επαναστατικού οργανωτικού μοντέλου] εμποδίζει την εξάπλωση του κινήματος σε ολόκληρη την Ισπανία μια εξάπλωση που θα αρκούσε για να καταστρέψει το φρανκικό καθεστώς και μαζί με αυτό όλους όσους συμμετέχουν στην κοινωνική τάξη [εννοεί με την έννοια της κοινωνικής ειρήνης και ισορροπίας] που δεν θα μπορούσαν να ξεπεράσουν το στάδιο αυτού του καθεστώτος. Αλλά, ταυτόχρονα, το γεγονός ότι η εργατική τάξη της Ισπανίας δεν καθοδηγείται από κάποιο ρεφορμιστικό ή σταλινικό κόμμα κάνει πολύ δύσκολη τη θέση των συμφερόντων του σύγχρονου καπιταλισμού, μειώνει το περιθώριο ελιγμών και καταλήγει σε μια ακραία αντίφαση. Με τη μόνιμη ανικανότητά της να ελέγξει και να οργανώσει τα όρια της, η ισπανική κυρίαρχη τάξη παίρνει αποφάσεις που μόνο το προλεταριάτο μπορεί να εκτελέσει [εννοεί την απομάκρυνση του φράνκο από την εξουσία].

Η εργατική τάξη στο προσκήνιο τις δεκαετίες του 60 και 70, στην Ισπανία

“Έχουμε συχνά τονίσει ότι δεν υπάρχει λόγος να προσπαθεί κανείς να αφυπνίσει μία συνείδηση πριν από την πράξη, αλλά κάθε πραγματικό ξεπέρασμα προϋποθέτει μια ελάχιστη πίστη στην δυνατότητα των ανθρώπων να αλλάξουν τον κόσμο. Αυτή είναι μια μεγάλη διαφορά σε σχέση με τις δεκαετίες του '60 και του '70. Πριν 30 χρόνια πολλοί προλετάριοι δεν ήταν απλώς δυσσαρεστημένοι με αυτήν την κοινωνία αλλά θεωρούσαν τον εαυτό τους φορέα της ιστορικής αλλαγής και δρούσαν αναλόγως, ή τουλάχιστον προσπαθούσαν.”

Ζυλ Ντωβέ

Αυτό το κομμάτι πάρθηκε από το εξαιρετικό βιβλίο : οι άνθρωποι που κύκλωσαν το άλφα, η ιστορία του ισπανικού ελευθεριακού κινήματος κατά την διάρκεια της δικτατορίας 1939-1977.

Και για να είμαστε πιο συγκεκριμένοι είναι το υποκεφάλαιο : οι ρίζες των ισπανικών αυτόνομων ομάδων σελ. 291-295. Ηλεκτρονική μορφή alfa.espiv.net

Η εμφάνιση των CCOO (Εργατικών Επιτροπών) στο συνδικαλιστικό προσκήνιο τη δεκαετία του '60 έδωσε κίνητρο σε πολλούς ερχάτες -κυρίως νέους- να ασχοληθούν πιο ενεργά με τα πολιτικά ζητήματα. Η χειραγώγηση των εργατικών επιτροπών από το ισπανικό κομμουνιστικό κόμμα και η συναινετική στάση που κρατούσαν οι καθοδηγητές τους παρείχαν αφειδώς δυνατότητες κριτικής, τόσο στις αριστερές χκρούπες που δρούσαν στη χώρα όσο και στους μεμονωμένους ερχάτες που είχαν ριζοσπαστική συνείδηση. Έτσι, το πρώτο κύμα μαζικής στράτευσης στις CCOO, που ακολούθησε τις απεργίες στην Αστουρίας στα μέσα της δεκαετίας, έδωσε τη θέση του σε ένα κύμα αμφισβήτησης της κομματικής καθοδήγησης, το οποίο ενισχύθηκε και από τις ιδεολογικές διεργασίες της έκρηξης του 1968. Παρά το ότι οι CCOO εξελίχθηκαν αρχότερα σε επίσημο συνδικάτο του κομμουνιστικού κόμματος, στο ξεκίνημά τους είχαν σαφή αμεσοδημοκρατικά χαρακτηριστικά και πολυσυλλεκτική πολιτική συμμετοχή. Η δε δομή τους-με εργατικές επιτροπές σε κάθε εργοστάσιο και χενικές συνελεύσεις- έκλεινε το μάτι στην ιδέα της αυτοοργάνωσης, παρά τους αντίθετους σκοπούς των κομμουνιστών ιδρυτών τους.

Ήδη αναφέρθηκε ότι η CNT αδυνατούσε να διεκδικήσει τη θέση της στο πανόραμα του ισπανικού εργατικού κινήματος αυτή την περίοδο. Η πρωτοκαθεδρία του PCE μέσα από τις CCOO είχε απέναντί της το -συνεχώς μειούμενο- χριστιανικό συνδικαλισμό, τις αυτονομιστικές συνδικαλιστικές οργανώσεις -οι οποίες συχνά είχαν αριστερό πρόσημο- και διάφορες αριστερίστικες χκρούπες, σημαντικότερη εκ των οποίων ήταν το FLP. Είναι αξιοσημείωτο ότι δεν υπήρχε σοσιαλιστικό συνδικάτο ή τάση. Η UGT, που απέκτησε τεράστιο μέγεθος κατά τη μετάβαση στη δημοκρατία και τη μεταπολίτευση, ήταν στην πραγματικότητα ένα συνδικάτο, που χεννήθηκε αρχότερα με εξισωματική χονιμοποίηση⁽¹⁾ και πλαισιώθηκε από τους ερχάτες, που δεν είχαν καμιά επαναστατική Βλέψη.

Η κινητήριος δύναμη του ισπανικού εργατικού κινήματος δεν ήταν οι πολιτικές οργανώσεις του, αλλά η ίδια η εργατική τάξη, η οποία -παρά την απίστευτη καταστολή- αυτοοργανώθηκε και προχώρησε σε σκληρότατους αγώνες, προωδούμενη κάθε φορά προς πιο ριζοσπαστικές απόψεις. Η αναλυτική παρουσίαση των εργατικών αγώνων της εποχής θα αποτελούσε ένα βιβλίο από μόνη της. Μια συνοπτική και επιλεκτική παρουσίαση χεχονότων είναι όμως απαραίτητη, ώστε να χίνουν κατανοητές οι συνθήκες, στις οποίες χεννήθηκαν τα πολιτικά μορφώματα του ύστερου φρανκισμού. Η παράδοση των μεγάλων απεργιών στον ισπανικό βορρά συνεχίστηκε το 1965 με την απεργία των ανδρακωρύχων στην Αστουρίας. Κατά τη χενική απεργία στην πόλη Μιέρες οι απερχοί επιτέθηκαν στους στρατώνες της Γκουάρδια Θιβίλ και απελευθέρωσαν συναχωνιστές τους. Στις 30 Νοέμβρη του 1966, ξεκίνησε η μεγάλη απεργία στη Βιομηχανία Λαμιναθιόν ντε Μπάντας, στο Ετσεβάρι του Μπίλμπο, που συνεχίστηκε χωρίς πολιτική καθοδήγηση, μέχρι το Μάη του 1967. Περίπου 700 ερχάτες, με τη χονδρομή της τοπικής κοινωνίας, κράτησαν χια 163 μέρες τον αγώνα τους. Η απεργία έληξε με εκατοντάδες συλλήψεις και απολύσεις, την ημέρα που το καθεστώς κήρυξε ολόκληρη την περιφέρεια της Βιθκάχιασε κατάσταση έκτακτης ανάγκης⁽²⁾. Το 1967 ήταν χρονιά όξυνσης των εργατικών διεκδικήσεων, κατά την οποία σημειώθηκαν 402 απεργίες, οι οποίες -υπενδυμίζεται ότι- ήταν παράνομες και η συμμετοχή σε αυτές μπορούσε να κοστίζει μέχρι ποινή φυλάκισης.

Το κλίμα αναταραχής συνεχίστηκε και το 1968, χρονιά κατά την οποία σημειώθηκαν και φοιτητικές αναταραχές, κυρίως στη Μαδρίτη. Το φοιτητικό κίνημα στάθηκε πολλές φορές αλληλέγγυο στους εργατικούς αγώνες αυτά τα χρόνια και πολλοί φοιτητές και ερχάτες ανέπτυξαν βίαιη δράση στις εκδηλώσεις στήριξης των απεργιών και τις πορείες. Το καλοκαίρι του 1968 πραγματοποιήθηκαν μεγάλες κινητοποιήσεις αγροτών στην Ανδαλουσία, οι οποίες σε αρκετές περιπτώσεις (Χερέθ, Πουέρτο ντε Σάντια Μαρία κ.α.) κατέληξαν σε επιθέσεις στους στρατώνες της Γκουάρδια Θιβίλ. Η κατάσταση ήταν έκρηξη σε όλα τα επίπεδα. Στις 20 Γενάρη του 1969, η αστυνομία εκπαράδύρωσε ένα φοιτητή από τον 7ο όροφο του σπιτιού του στη Μαδρίτη κατά τη διάρκεια έρευνας. Με αφορμή αυτή τη δολοφονία, την επόμενη μέρα ξέσπασαν βίαιες διαδηλώσεις στην πρωτεύουσα, αλλά και σε άλλες πόλεις και ο Φράνκο κήρυξε ολόκληρη τη χώρα σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, μέχρι τις 24 Μάρτη του 1969. Το κύμα καταστολής ολοκληρώθηκε με χιλιάδες συλλήψεις και εκατοντάδες φυλακίσεις.

Στο τέλος της χρονιάς ξεκίνησε ένα κύμα απεργιών στην Αστουρίας, το οποίο κράτησε μέχρι το Φλεβάρη του 1970. Η απεργία των ανθρακωρύχων στην περιοχή του Χικόν άντεξε με σκαμπανεβάσματα από το Μάρτη ως το Δεκέμβριο του 1970. Μεσ στην ίδια χρονιά ξεκίνησε η μεγάλη απεργία στη Σέατ της Βαρκελώνης, αλλά και ο αυτόνομος εργατικός αγώνας στη Γρανάδα, όπου η αστυνομία δολοφόνησε τρεις εργάτες κατά τη διάρκεια συγκρούσεων. Το Δεκέμβριο του 1970, υπήρξε μεγάλη όξυνση, καθώς οι απεργιακές κινητοποιήσεις συνέπεσαν με τις διαμαρτυρίες του Βασκικού κινήματος για την απαγχελία 9 θανατικών καταδικών σε μέλη της ETA. Στην πορεία που πραγματοποιήθηκε στο Βασικό Εϊμπάρ, κατά τη διάρκεια της γενικής απεργίας αλληλεγγύης στις 8 Δεκέμβριο, η αστυνομία δολοφόνησε ένα νεαρό διαδηλωτή. Οι συγκρούσεις στο Βορρά, αλλά και στην υπόλοιπη χώρα, οδήγησαν το δικτάτορα εκ νέου σε κήρυξη κατάστασης έκτακτης ανάγκης, στις 14 Δεκέμβριο. Αιχμώντας την απειλή, οι εργάτες της Βιομηχανίας Χάρι Γουόκερ στη Βαρκελώνη προχώρησαν σε απεργία διαρκείας. Η απεργία αυτή, κομβική στη μετέπειτα εξέλιξη των αυτόνομων ομάδων, βασίστηκε στη συνέλευση των εργατών και πήρε αντισυνδικαλιστικό χαρακτήρα. Οι εκατοντάδες συμμετέχοντες εργάτες άντεξαν για 62 μέρες στον αγώνα τους και έπεσαν θύματα μιας σκληρής καταστολής.

Οι συνεχόμενες απεργίες συνεχίστηκαν σε όλη τη χώρα και ο Φράνκο διέταξε εκ νέου κατάσταση έκτακτης ανάγκης, τον Ιούνιο του 1971. Η αδιάλλακτη στάση των εργατών ενάντια στα αφεντικά προβλημάτισε τις συνδικαλιστικές ηγεσίες των CCOO, οι οποίες προσπάθησαν ανεπιτυχώς να συγκρατήσουν την κοινωνική οργή με καλέσματα για συμβιβασμό. Η περίπτωση του εργοστασίου της Σέατ στη Βαρκελώνη ήταν χαρακτηριστική. Οι CCOO ξεκίνησαν αγώνα για μισθολογικές αυξήσεις, αλλά οι εργάτες πήραν τον αγώνα στα χέρια τους μέσα από τις γενικές συνελεύσεις και προχώρησαν στην κατάληψη του εργοστασίου, στις 17 Οκτώβριο του 1971. Ακολούθησαν συγκρούσεις με την αστυνομία, κατά τις οποίες ένας εργάτης δολοφονήθηκε. Ανάμεσα σε άλλες ενέργειες, η συνέλευση αποφάσισε το κάψιμο των φείχ Βολάν και των προκηρύξεων που οι CCOO μοίραζαν στο εργοστάσιο, επειδή έκαναν έκκληση για συμβιβασμό. Αυτή η πρακτική του καψίματος των συνδικαλιστικών προπαγανδιστικών εντύπων εξαπλώθηκε σε όλη τη χώρα. Η εργατική τάξη ήθελε τον αγώνα στα χέρια της και όχι σε αυτά των αντιπροσώπων.

Το Μάρτη του 1972, ξεκίνησαν απεργία περισσότεροι από 8.000 εργάτες στα ναυπηγεία του Ελ Φερόλ. Στις 10 του μήνα, οι απεργοί πραγματοποιήσαν συγκρουσιακή πορεία στην πόλη και η αστυνομία απάντησε με αληθινά πυρά. Δύο εργάτες δολοφονήθηκαν και 16 τραυματίστηκαν σοβαρά από σφαίρες. Στα μέσα του Σεπτεμβρίου, η σκυτάλη πέρασε στο χείτονο Βίγκο, όπου 4.000 εργάτες της Σιτροέν έκλεισαν το εργοστάσιό τους για δυο βδομάδες. Η αστυνομία προχώρησε σε βάνουσο ξυλοδαρμό των απεργών και των συμπαραστατών τους, προκαλώντας πολλούς σοβαρούς τραυματισμούς, για να επιτύχει την επαναλειτουργία του εργοστασίου εν μέσω πρωτοφανών επεισοδίων στην πόλη.

Μια ακόμη άγρια απεργία -ανεξάρτητη από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία- ήταν αυτή του θερμοληκτρικού εργοστασίου του Σαν Αντριάν ντελ Μπεσόςστη Βαρκελώνη. Οι 2.000 εργάτες συγκρούστηκαν πολλές φορές με τις δυνάμεις καταστολής και σε μια απ' αυτές τις περιπτώσεις οι μπάτσοι δολοφόνησαν έναν εργάτη και τραυμάτισαν με σφαίρες άλλους δύο, στις 3 Απρίλιο του 1973. Το 1973 ξεκίνησε μια περίοδος γενικευμένης εργατικής ανασφάλειας, καθώς πολλά εργοστάσια έβαζαν λουκέτο, οι μισθοί αυξάνονταν λιγότερο από τις τιμές στα βασικά αγαθά και η ανεργία σημείωνε αύξηση. Εκτός από τις περιφέρειες με παράδοση στις αγωνιστικές διεκδικήσεις, όπως η Καταλονία, η Μαδρίτη και ο Βορράς, ξέσπασαν ανεξέλεγκτοι αγώνες και σε άλλες περιοχές της χώρας. Το καλοκαίρι του 1974, μια απεργία στη θυγατρική της Ρενό στο Βαγιαδολίδ εξελίχθηκε σε γενική απεργία σε όλη την περιοχή, η οποία ήταν εντελώς αυθόρμητη.

Το οικονομικό κατεστημένο βρέθηκε μπροστά σε μια πολύ κρίσιμη κατάσταση. Δυστυχώς, αυτοί που το βοήθησαν να την ξεπεράσει ήταν το κομμουνιστικό κόμμα και τα άλλα αριστερά χκρουπούσκουλα, που μάχονταν για τις καρέκλες των CCOO. Το καλοκαίρι του 1974, οι CCOO, το CNS και τα αφεντικά ήρθαν σε συμφωνία για να λήξουν την απεργία στη Βιομηχανία Έλσα στο Κορνελιά. Λίγες μέρες αργότερα προκηρύχθηκε γενική απεργία στη Βιομηχανική ζώνη του Μπιάις Λιομπρεχάτ της Καταλονίας. Οι βιομήχανοι υπέγραψαν συμφωνία με τους ρεφορμιστές των CCOO και διέσπασαν την ενότητα της εργατικής τάξης. Οι κομμουνιστές περριφανεύονταν για τις διαπραγματευτικές τους δυνατότητες, τη στιγμή που οι πιο ριζοσπάστες εργάτες παραδίδονταν στο έλεος της καταστολής. Οι άθλιοι πολιτικαντισμοί των συνδικαλιστών -που κορυφώθηκαν λίγα χρόνια αργότερα με την υπογραφή του Συμφώνου της Μονκλόα- κατάφεραν να φρενάρουν ως ένα βαθμό το αυτόνομο εργατικό κίνημα. Παράλληλα, πολλοί εργάτες του ρεύματος της αυτονομίας οδηγήθηκαν μέσα από αυτές τις αντιπαραθέσεις στη μετέπειτα είσοδό τους στη CNT, η οποία ανασυστάθηκε το 1976.

Η εμπειρία του αγώνα ώθησε τους εργάτες στο ξεπέρασμα της παραδοσιακής συνδικαλιστικής λογικής. Πέρα από την κομματική λογική των CCOO, οι ισπανοί εργάτες υιοθέτησαν καινούριες, σκληρότερες μορφές αγώνα και επανέφεραν τη βία στο προσκήνιο ως απαραίτητο και αποτελεσματικό όπλο της εργατικής τάξης. Τα θεσμικά όργανα και οι διαδικασίες διαλόγου με την εργοδοσία έπαγαν να θεωρούνται διεξοδικά και χρησιμοποιήθηκαν μόνο ως εργαλεία για να τονώσουν την ταξική συνειδητοποίηση. Το νέο στοιχείο στον αγώνα ήταν ότι οι εργάτες δεν αρκέστηκαν σε επιμέρους οικονομικές και κλαδικές διεκδικήσεις, αλλά έβαλαν συνολικά αιτήματα μετασχηματισμού της κοινωνίας και της ίδιας τους της ζωής. Παράλληλα, αναπτύχθηκε μια δυνατή σχέση αλληλεγγύης μεταξύ των αγωνιστών, η οποία εκφράστηκε ιδιαίτερα προς αυτούς, που έπεσαν θύματα της καταστολής. Όλα αυτά τα στοιχεία, που προς το τέλος της δικτατορίας έχιναν ξεκάθαρα στην εργατική τάξη, τέθηκαν επί τάπητος μετά το 1969, κυρίως στη Βαρκελώνη. Μερικοί από τους πρώτους ανθρώπους που ασχολήθηκαν με το ζήτημα του ξεπεράσματος του ελεγχόμενου συνδικαλισμού, συμμετείχαν αργότερα στην πιο γνωστή αυτόνομη ομάδα της περιόδου, το MIL.

1. Η δημιουργία της UGT και η ανάσταση του νεκρού PSOE ήταν έργο του γερμανικού σοσιαλιστικού κόμματος και των αμερικανών δημοκρατικών. Τα δυο αυτά κόμματα και κάποια ευρωπαϊκά σοσιαλιστικά συνδικάτα χρηματοδότησαν με μεγάλα πακέτα την αναβίωση της ιστορικής ισπανικής σοσιαλδημοκρατίας, καθώς αντιλήφθηκαν το μεγάλο κενό, που υπήρχε ανάμεσα στις υπερσυντηρητικές δικτατορικές δυνάμεις και τον επαναστατικό ριζοσπαστισμό της εργατικής τάξης.

2. Η κατάσταση έκτακτης ανάγκης περιλάμβανε απαγορεύσεις στην κυκλοφορία και τη συνάθροιση, επιπλέον λογοκρισία και αναστολή άρθρων του δικτατορικού συντάγματος, ενώ έδινε τη δυνατότητα για μαζικές συλλήψεις και προφυλακίσεις χωρίς κατηγορίες για διάστημα πολλών εβδομάδων

"Δεν είμαστε αγανακτισμένοι, δεν είμαστε πασιφιστές" για την απεργία των ανδρακωρύχων στις Αστούριες

"Εμείς δεν είμαστε το 15Μ (Αγανακτισμένοι), δεν είμαστε πασιφιστές, ερχόμαστε έτοιμοι για όλα. Δε φοβόμαστε, είμαστε ανδρακωρύχοι"

Η απεργία επ' αόριστον των ανδρακωρύχων λόγω της μείωσης του επιδόματος κατά 63%, έχει πυροδοτήσει μια αλυσιδωτή αντίδραση, όχι λόγω της ίδιας της απεργίας, όσο της πρακτικής των απεργιών. Οι ανδρακωρύχοι είναι μια από κείνες τις παραδοσιακές κοινότητες της εργατικής τάξης, που κληροδοτούν από γενιά σε γενιά μορφές ενότητας, έτσι η δουλειά χι αυτούς δεν είναι απλώς βιοπορισμός, αλλά κι ένας ολόκληρος τρόπος ζωής, με αντίκτυπο πολύ ευρύτερο της εργασίας. Αποτελεί ταυτόχρονα ένα είδος ελέγχου της πολιτιστικής έκφρασης, και μια κληρονομιά που μεταδίδεται από πατέρα σε χιό, καθώς μαθαίνεται αυτή η σκληρή εργασία που δύσκολα μπορεί να κατακερματιστεί και να εξαχθεί σε υπερχολαβίες. Οι ανδρακωρύχοι δουλεύουν ενωμένοι σε περίπλοκα και δύσκολα καθήκοντα, όπου η εμπιστοσύνη του καθενός στον άλλον είναι απαραίτητη προϋπόθεση ώστε να διασφαλιστεί η ασφάλεια όλων. Συνηθίζουν να φορούν τις ίδιες φόρμες, με τις οποίες μπορεί άμεσα να ταυτοποιηθεί ο καθένας τους ως μέρος μιας αδιαχώριστης ενότητας, απ' την οποία αντλούν μια αξιοζήλευτη μνήμη αγώνων, ενώ μένουν όλοι στην ίδια περιοχή, χύρω από τα ορυχεία. Η χρωματική του πεδίου της μάχης που επέλεξαν τους είναι πιο γνωστή κι απ' το σπίτι τους, ενώ απέναντί τους έχουν τα χουρούνια των ΜΑΤ, να χάσκουν -πιο χελούια από ποτέ- ανάμεσα σε κοπάδια από κατσίκες.

Υπάρχει εδώ μια ολόκληρη μνήμη που κατασκευάζεται, ένα συνεκτικό habitus που θα έλεγε ο κοινωνιολόγος Πιέρ Μπουρντιέ. Πάει να πει, δεν έχουν μόνο ένα "σύστημα επαρκούς και μετακινούμενου ανεφοδιασμού", ένα σύστημα δομών τις οποίες χτίζουν. Έχουν επίσης μια τεχνογνωσία ενσωματωμένη στην ίδια τους την ταυτότητα, όντας ανδρακωρύχοι από τότε που θυμούνται τον εαυτό τους, από την πρώτη τους κοινωνικοποίηση. Το habitus, είναι κάτι πάνω στο οποίο δεν διερωτάται κανείς, αλλά αυτόματα οι δράσεις του ανταποκρίνονται σ' αυτό με τρόπο σιωπηλό και προσήκοντα. Στη δική τους αναπαράσταση του τί είναι ο ανδρακωρύχος, συμπεριλαμβάνεται και το να αγωνίζεται κλείνοντας τους δρόμους. Στο ρεπερτόριο της συλλογικής δράσης, η μορφή στην οποία προβάλλουν τις διεκδικήσεις τους, εξυγύνεται συνδεδεμένη με την εικόνα του κουκουλοφόρου με τον δυναμισμό. Ούτε μια εφημερίδα δεν τους έχει κατηγορήσει ακόμα χια "αντισυστημικούς", ακριβώς επειδή όλος ο κόσμος αντιλαμβάνεται τη δραστηριότητά τους ως μια κανονικότητα των ανδρακωρύχων, ακόμη κι αυτοί που δεν τους αρέσει. Δεν μπορούν έτσι να ποινικοποιήσουν τις κινητοποιήσεις όπως θα έκαναν σε άλλη περίπτωση.

Μια καθαρά αισθητική ανάγνωση της πολιτικής και της σύγκρουσης, μας οδηγεί να παρέμβουμε στην κυοφορούμενη διαμάχη, έχοντας σε σύγχυση μέσα στο κεφάλι μας εξιδανικευμένες καρτ-ποστάλ, που αποτελούν καρπό του φαντασιακού. Από εδώ προκύπτει και η τάση να θέλουμε να συγκρίνουμε το κίνημα 15Μ (οι Αγανακτισμένοι) με τους ανδρακωρύχους, les και πρόκειται χια αμοιβαία αποκλειόμενες δράσεις, ή les και θα μπορούσε η μια να μιμηθεί την άλλη σαν σενάριο. Οι ανδρακωρύχοι ως αρχή, χρησιμοποιούν πιο σκληρά εργαλεία και μεθόδους, χαρακτηριστικά του υψηλότερου επιπέδου δέσμευσης, στις διεκδικήσεις εργασιακών συνθηκών, περισσότερο από κάθε άλλο αμυντικό αγώνα, που προσπαθεί να αμυνθεί στο υπάρχον, χωρίς να διεκδικεί ένα άλλο πιθανό τέτοιο. Η αυξημένη χρήση της βίας δε συνεπάγεται πάντα και αυξημένη ριζοσπαστικοποίηση των αιτημάτων κι αντίστροφα, η μη χρήση βίας, δε συνεπάγεται και αδυναμία.

Αυτή δεν είναι με τίποτα μια κριτική στους ανδρακωρύχους, αυτοί το χωνρίζουν άλλωστε πολύ καλά. Είναι μια κριτική σ' εκείνους που τους βλέπουν σαν αυνανιζόμενοι θεατές: τους επίδοξους ηγέτες μιας προφητικής επανάστασης, σχεδόν θεικών, εντολών, χωρίς να αντιλαμβάνονται την πολυπλοκότητα της συγκυρίας. Το ερωτικό φαντασιακό του χαλάζιου πίθικου αποζητά "καθαρούς αγώνες" και αναπαριστά το στόμα του Λένιν που πια δεν έχει και πολλά κοινά με τον επαναστάτη του 1917. Όπως είπε ο Όσκαρ ουάιλντ "μπορώ να αντέξω την ωμή βία, όμως η ωμή λογική δεν υποφέρεται". Ορισμένοι απ' αυτούς επινοούν δικαιολογίες χια το Βαλσάμωμα ενός σταλινισμού απ' το καταφύχιο του οποίου η ιστορία είναι ήδη χραμμένη και δεν μένει παρά να χυρίσουμε πίσω. Ο Μαρξ έδιξε ακόμα κι αυτό το ζήτημα των θλιβερών παιδών, σημειώνοντας "στον αγώνα εναντίον τους η κριτική δεν είναι ένα πάθος του κεφαλιού, αλλά η κεφαλή του πάθους".

Η ανάγνωση του Μαρξ, θα μπορούσε ίσως να βοηθήσει και την επιτροπή περιβάλλοντος της κατάληξης της πλατείας Sol. Στην μικρή κομμή πολιτική τους δώλωση δεν αντιλαμβάνονται ούτε τη χρονική στιχημή, ούτε τις ανάγκες. Αυτιστικοί στην πολιτική και ηθική τοποθέτηση, δεν διερευνούν την κοινωνική διάσταση των ορυχείων στις πόλεις και στις επαρχίες που εξαρτώνται απ' αυτά. Δεν μιλάμε φυσικά χια μια υπεράσπιση του λιθάνδρακα και των ορυχείων ως πρακτική, αλλά χια την υποστήριξη των ανδρακωρύχων. Δεν χίνεται να χκρεμίσουμε με ένα χτύπημα μια υποδομή που μολύνει, χωρίς προηγουμένως να βρεις εναλλακτικές που να επιτρέπουν στους ανθρώπους αυτούς να διάχουν αξιοπρεπώς τις ζωές τους. Η ζωή στα ορυχεία είναι πολύ σκληρή χια όσους βρίσκονται εκεί μέσα, και κανείς δε διεκδικεί αυτήν την εκμετάλλευση ή και τα ίδια τα ορυχεία, αλλά το αποτέλεσμα στην κοινότητα. Μέχρι να είναι σε θέση να χήσουν αξιοπρεπώς χωρίς να υποφέρουν στα ορυχεία, αυτά δεν μπορούν να κλείσουν. Ο σεβασμός χια το περιβάλλον είναι στενά συνδεδεμένος με την κοινωνική και υλική πραγματικότητα της χης στην οποία ανήκει.

Στην αντίπερα όχθη, από άποψη γεωγραφική, πολιτιστικής και οικογενειακής κληρονομιάς, Βρίσκονται οι Αγανακτισμένοι του ΟΒιέδο, προσφέροντας έναν άλλον τύπο πολιτικής προσέγγισης πολύ πιο ενδιαφέροντα. Δεν περιορίζονται στην παροχή στήριξης στους ανθρακωρύκους με διαμεσολαβημένη και φιλανθρωπική στάση, αλλά δείχνουν την αναγκαιότητα σύνδεσης μεταξύ των διαφορετικών πραγματικοτήτων. Μεταξύ άλλων, πιέζοντας τους ανθρακωρύκους να ενοποιήσουν τον εργατικό αγώνα τους σε ένα ευρύτερο πλαίσιο. Ένα πλήθος κατακερματισμένων εμπειριών που όμως μπορούν να επικοινωνηθούν με απλά λόγια, που η ύπαρξη της μιας δεν αποκλείει την άλλη, υβριδικά, ανάμεικτα, οι αγώνες μέσα κι έξω απ' την εργασία, δείχνουν το πώς θα ανυψωθούν ώστε να συντρίγουν το σύστημα.

Δε χρειάζεται οι ανθρακωρύχοι να γίνουν Αγανακτισμένοι, ούτε οι Αγανακτισμένοι να γίνουν όπως οι ανθρακωρύχοι, αλλά ο συντονισμός μεταξύ των δυο διαφορετικών δυναμικών, να βρει μια ισορροπία μεταξύ των διακριτών συμφερόντων των δυο κόσμων που συνυπάρχουν την ίδια χρονική στιγμή. Μια νέα λογική που θα λαμβάνει υπόψιν της την κοινότητα στο σύνολό της, διότι διαφορετικά, το ορυχείο που θα πετάξουμε απ' την εξώπορτα θα ξαναεμφανιστεί απ' το παράθυρο: στο ποτάμι των νέων απολυμένων που θα μεταναστεύσουν στην Μαδρίτη, αδειάζοντας την περιοχή τους απ' τις ζωές και τα ταλέντα τους.

Είναι εφικτό να επεκταθεί το εύρος της κινητοποίησης τόσο σε πλήθος όσο και σε ριζοσπαστικότητα, δένοντας τα τρία πλοκάμια απ' τα οποία ζωογονείται η καπιταλιστική συσσώρευση, και στα οποία μπορεί να οικοδομηθεί μια εναλλακτική λύση: την κερδοσκοπία των ιδιοκτητριών εταιριών χύρω απ' τη στέχηση, την υποχώρηση της εργασίας ως κοινωνική και οικονομική εξασφάλιση, και το δημοκρατικό έλλειμα που καθιστά αδύνατη την αξιοπρέπεια σε κάθε τομέα της ζωής. Να οικοδομήσουμε το πανεπιστήμιο των ορυχείων και να κάνουμε ορυχείο τα πανεπιστήμια που μαζί με τα μέσα συχκοινωνίας μπορούν να μπλοκάρουν την πόλη. Να οργανώσουμε πολιτικά την άρνηση πληρωμής του υποτιθέμενου χρέους, διεκδικώντας τα πάντα που ανήκουν σε όλους, για όλους: στέγη, εισόδημα, δημοκρατία.

Puxa Asturias!

12/6/2012

Το κείμενο το βρήκαμε στο πρακτορείο rioters

[Http://rioter.info/2012/06/12/mineros/](http://rioter.info/2012/06/12/mineros/)

αρχική πηγή <http://larevueltadelasneuronas.com/2012/06/05/336/>

Μαδρεñάει στο σύστημα!

Συνήθως, συσχετίζεται με τους κατοίκους της περιοχής εξόρυξης άνθρακα ένα θετικό στοιχείο μαχητικότητας και των υπόλοιπων κατοίκων της Αστούριας αυτή η λανθασμένη εντύπωση ότι εάν η περιοχή εξόρυξης άνθρακα κινηθεί τότε θα κινηθεί επίσης και το υπόλοιπο της Αστούριας. Νομίζουμε ότι ήρθε η ώρα για αυτή τη γενιά των νέων της περιοχής να κάνουν κριτική στο μύθο που μας είπαν όταν ήμασταν νεότεροι για το ένδοξο κίνημα του συνδικάτου που μπορεί να κάνει τα πάντα... Την ίδια στιγμή που ως κίνημα αντιμετωπίζουμε παχκόσμια προβλήματα υπάρχουν και άλλα σε οποιοδήποτε τόπο.

Η πραγματικότητα στη Nalón Valley απέχει πολύ από τον Κήπο της Εδέμ που οι οργανώσεις των εργαζομένων προσπάθησαν να μας πουλήσουν κατά τη δεκαετία του 1990.

Οι ανθρακωρύχοι αγχίζουν τον πάτο...

Επανεκπαίδευση... ούτε έχουμε ούτε πρόκειται να δούμε.

Σήμερα η εργασία για την Hunosa είναι η καλύτερη επιλογή για πολλούς νέους της περιοχής.

Ένα υπέροχο τοπίο Βιομηχανικής αρχαιολογίας και μολυσμένου εδάφους, με μουσεία όπου κανείς δεν πηγαίνει...

Αλλά είναι εντάξει! Είμαστε τουλάχιστον αυτοί που πίνουν περισσότερο μπλίντ και αυτό είναι ό,τι εξάχουμε από την Κουένκα (όπως λέμε εδώ την περιοχή εξόρυξης άνθρακα).

(Αυτό ήταν ένα αστείο, καθώς στην Αστούριες ο μπλίντ και τα μήλα αποτελούν κύριο στοιχείο του πολιτισμού μας).

Η καταστροφή εξυπηρετεί τις εταιρίες που δημιουργήθηκαν για να παρέχουν απασχολήσεις, τις οποίες χάσαμε πριν κλείσουν τα ανθρακωρυχεία τα ίδια....

Τα συνδικάτα είναι πολύ μακριά από τις ιστορικές συνελυσιακές οριζόντιες καταβολές τους, μακριά από τη Βάση τους και από την εσωτερική δημοκρατία προσβλέπουν στην άλλη πλευρά, με αισχρές απάτες που διαπράττονται με δημόσιο χρήμα.

Αποτελούν μέρος του προβλήματος, επειδή δεν είναι μέρος της λύσης...

Ήρθε η ώρα να επισημανθούν ως απαραίτητοι συνεργάτες στην κοινωνική καταστροφή της περιοχής.

Για την αποστράτευση των εργαζομένων και για την ανοχή των πολιτικών απασχόλησης, των διαβρωμένων από τη δική τους ...ώθηση.

Πολιτικές που τον μόνο που ωφελούν είναι μια κατηγορία τοκογλύφων διαχειριστών που κλείνουν τους πάγκους ή τα περίπτερά τους όταν χάνουν τη δημόσια βοήθεια.

Για αυτό στις 15 Μαΐου, πήραμε τους δρόμους για να φωνάξουμε στους τέσσερις ανέμους...

Δεν είμαστε εμπορεύματα στα χέρια των πολιτικών και των τραπεζιτών!

Δεν είμαστε εμπορεύματα!

Μαδρεñazu στο σύστημα!

...(Μαδρεña είναι ένα, τυπικό της Αστούριας, παπούτσι από ξύλο...)

Με αυτά κατά νου, πρέπει να ξέρετε ότι είμαστε από τις φτωχότερες περιοχές της Ισπανίας και ότι το Ευρωπαϊκό Ταμείο Ανθρακωρύχων είναι ζωτικής σημασίας για την περιοχή μας. Έτσι, ο αγώνας για την προάσπιση των ανθρακωρύχων είναι αναγκαίος, αλλά έχοντας συνεχώς στο μυαλό μας τη διαφορά των συνδικάτων.

Αυτές τις μέρες μπλοκάρουμε αυτοκινητόδρομους για όσους δεν το γνωρίζουν, στην Αστούριες έχουμε μόνο έναν κύριο αυτοκινητόδρομο που μας συνδέει με την υπόλοιπη Ισπανία, οπότε αν τον μπλοκάρουμε είμαστε απομονωμένοι - ο άλλος δρόμος είναι ένα ορεινό πέρασμα.

Οι ανθρακωρύχοι αλλάζουν τακτική: τις πρώτες μέρες χρησιμοποίησαν το μπλοκάρισμα των αυτοκινητοδρόμων, και με τις πρώτες ταραχές, η απάντηση τις επόμενες ημέρες ήταν να πάνε στο κοντινό δάσος και να κάνουν μια "μικρή αντίσταση". Χρησιμοποιούν, επίσης, μια άλλη τακτική, "μικρά μπλοκαρίσματα" σε πολλούς δρόμους, ενώ μερικοί από αυτούς "κατέλαβαν" τα ορυχεία.

Και ένα από τα κύρια χωριά της περιοχής έχινε ένα είδος «αστυνομικού κράτους», με πολλές εξακριβώσεις από τη μυστική αστυνομία όλη την ημέρα.

Γεγονός είναι ότι χωρίς τα χρήματα του Ευρωπαϊκού Ταμείου είμαστε καταδικασμένοι σε ένα είδος αυτοκτονίας, σε μια περιοχή περίπου 1 εκατομμυρίου κατοίκων, οι περισσότεροι εκ των οποίων είναι ηλικιωμένοι, ενώ οι νέοι πρέπει να πηγαίνουν εκτός περιοχής για να εργαστούν ...λόγω των παράλογων πολιτικών της περιφερειακής κυβέρνησης. Το αποτέλεσμα είναι ότι Βρισκόμαστε σε μια κατάσταση χωρίς "τυπική κυβέρνηση" από πέρυσι, και το 2012 το 45% των ανδρών δεν γήφισε...

Χιχόν, 19η Ιουνίου του 2011

Μετάφραση: Δ.Κ.

Πηγή: εργατική εφημερίδα ΔΡΑΣΗ

<https://snuproject.wordpress.com/2012/06/08/miners-struggles-in-spain-nalon-campment-comunicate/>

Γράμμα από έναν αστουριανό ανδρακωρύχο, 22/6/2012

Έχω δουλέψει στα ορυχεία 25 χρόνια. Κατέβηκα για πρώτη φορά στα 18 μου, και θα ήθελα να σας πω ότι εκπλήσσομαι από πολλά απ' τα σχόλια που διαβάζω για τους ανδρακωρύχους και την πρόωπη συνταξιοδότηση που ισχύει χι αυτούς όπως και χι άλλες ομάδες εργαζομένων. Θα ήθελα να σας μεταφέρω τη δική μου οπτική, και αν μπορέσω να αποσαφηνίσω ορισμένες αμφιβολίες που βλέπω ότι υπάρχουν για το θέμα αυτό.

1. Ο αγώνας που διεξάχουν αυτή τη στιγμή οι ανδρακωρύχοι, δεν είναι για να διεκδικήσουν χρήματα, αλλά για να γίνει σεβαστή η συμφωνία που υπέγραψε πέρυσι το υπουργείο Βιομηχανίας και τα συνδικάτα των ανδρακωρύχων, που προέβλεπε τη συνέχιση των επιδοτήσεων ως και το 2018.

Τα χρήματα αυτά προέρχονται απ' την Ευρωπαϊκή Ένωση, κι όχι απ' την ισπανική κυβέρνηση, μ' αυτό θέλω να πω ότι δε ζητάμε από κανέναν ισπανό να "στερηθεί για να μας βοηθήσει" όπως λένε πολλοί απ' τους επικριτές μας. Όσον αφορά πάλι αυτά τα χρήματα που δικαιούνται οι οικογένειες των ανδρακωρύχων, καθώς προέρχονται από το Εξωρυκτικό Ταμείο που υποτίθεται αποσκοπούσε στη δημιουργία εναλλακτικών στον λιθάνθρακα, ώστε να μπορούμε να εργαστούμε στις περιοχές μας μετά το κλείσιμο των ορυχείων. Ε λοιπόν, όπως και σε πολλούς άλλους τομείς, τα χρήματα αυτά τα διαχειρίστηκαν οι πολιτικοί και τα συνδικάτα, όπως ήθελαν. Με μέρος αυτών, για παράδειγμα, ο κύριος Gabino de Lorenzo (πρώην δήμαρχος του ΟΒιέδο) πλήρωσε την ασφαλιτόστρωση δρόμων της πόλης του, το νέο εκθεσιακό και συνεδριακό μέγαρο που έχτισε και μια σειρά από άλλα έργα. Η δε πρώην δήμαρχος της Χικόν (η κυρία Felgeroso) επένδυσε ένα άλλο μερίδιο στην ίδρυση ενός τεχνικού εκπαιδευτικού ιδρύματος και σε άλλα έργα.

Στην κοιλάδα του Turfín, στα ορυχεία της Cuenca del Caudal, όπου ζω, έχουμε πάνω από 600 νεκρούς εργάτες (μόνο αυτούς για τους οποίους γνωρίζουμε, καθώς στον εμφύλιο πόλεμο πυρπολήθηκαν τα επίσημα αρχεία) στα ορυχεία από το 1889 ως το 2009, όταν και έκλεισαν. Το μόνο που άνοιξε μετά ήταν ένα αθλητικό κέντρο, χωρίς καν εισόδους, όπου για να πάει να τρέξει κανείς πρέπει να περάσει από ένα μονοπάτι. Ολόκληρος ο χώρος είναι γεμάτος σκουπίδια, τα οποία σιγά-σιγά τον κατακλύζουν. Παρά την εκβιομηχάνιση, η οποία υποτίθεται ότι δημιουργεί σταθερές θέσεις εργασίας ώστε να υπάρχει μέλλον στην περιοχή, δεν υπάρχει τίποτα.

2. Εκπλήσσομαι που τόσο πολλοί άνθρωποι μιλούν άσχημα χι αυτήν την επιδότηση, δεν ήθελα να το χράγω αυτό, αλλά επιδοτούνται κι άλλοι τομείς όπως η κτηνοτροφία, η γεωργία, η αλιεία και πολλοί ακόμα που δεν έχω όρεξη να αναφέρω, αλλά εχώ προσωπικά είμαι χαρούμενος χι αυτό, προτιμώ να ενισχύονται οι εργαζόμενοι παρά οι chorizos (σπμ: ισπανικό αλλαντικό, μεταφορικά: οι κλέφτες, οι μαφιόζοι) που μας ληστεύουν κάθε μέρα.

3. Με το πέρας του εμφυλίου πολέμου, φαίνεται πως πολλοί δε γνωρίζετε ότι ήταν οι ανδρακωρύχοι που εργαζόνταν μια επιπλέον ώρα αμισί κάθε μέρα για πολύ καιρό, ώστε να αποκαταστήσουν τις καταστροφές του φρανκισμού στη χώρα, όταν στα ίδια μας τα σπίτια δεν είχαμε καλά-καλά να φάμε.

4. Το έτος 1962, οι ανδρακωρύχοι ξεκίνησαν μαν απεργία που εξαπλώθηκε σ' όλη την Ισπανία, και στην οποία κατακτήθηκαν πολλά απ' τα δικαιώματα που όλοι οι ισπανοί έχουμε σήμερα και προσπαθούν να μας τα πάρουν πίσω. Στην απεργία αυτή, είχαμε πολλούς τραυματίες, συλληφθέντες, πεινασμένους και εξορισμένους σε άλλες επαρχίες της Ισπανίας, μακριά απ' τις οικογένειές τους, που άρχισαν να επιστρέφουν μόλις το 1980.

5. Όσον αφορά την πρόωπη συνταξιοδότηση, είναι μύθος πως οι ανδρακωρύχοι βγαίνουν στη σύνταξη στα 40, με εφάπαξ ανάλογο του να πιάναμε τον πρώτο λαχνό στο λαχείο. Η πραγματικότητα είναι διαφορετική, οι άνθρωποι που συνταξιοδοτούνται νωρίς έχουν ήδη προκαταβάλει 50% αυξημένες εισφορές κοινωνικής ασφάλισης, ούτως ώστε για κάθε διετία εργασίας, πληρώνουν εισφορές για ένα ακόμη έτος, έτσι για παράδειγμα, εχώ που εργασθήκα 25 χρόνια, έχω πληρώσει κοινωνική ασφάλιση για 37μισι χρόνια. Πιστεύει κανείς από σας ότι θα ήθελε να πληρώνει όσα εμείς σ' αυτήν την κοινωνική ασφάλιση;

6. Ο λιθάνθρακας που εισάγεται απ' το εξωτερικό είναι σύμφωνα μ' εσάς φθηνότερος απ' τον εγχώριο, προσωπικά δεν είμαι καθόλου πεπεισμένος χι αυτό, όμως ας δεχθούμε ότι έχετε δίκιο. Θέλετε λοιπόν να μας βλέπετε να δουλεύουμε σε σκλάβοι όπως στις χώρες αυτές; Εχώ δεν το θέλω αυτό για κανέναν εργάτη στον κόσμο. Αυτά που θα σας χράγω τώρα είναι πραγματικότητα, έχω δουλέψει με συναδέλφους απ' την Τσεχία και την Πολωνία, όταν ήρθαν μερικοί στις Αστουρίες, κι όταν μπήκαν στα καταστήματα να γυνίσουν τα είχαν παίξει, επειδή μπορούσαν να αγοράσουν κάποια υγιολογικά που στις χώρες τους ήταν όμως αδιανόητα. Τα πρώτα χρυσούχεννα που περάσανε μαζί μας, κρατούσαν στο κάθε χέρι κι από ένα μαντολάτο. Τους ρωτήσαμε χιατί αυτό, και μας εξήγησαν πως στις χώρες τους δεν θα άντεχαν με τίποτα οικονομικά να το αγοράσουν, επειδή οι μισθοί τους τους έφταναν ίσα-ίσα για ένα πιάτο φαί, κι αυτό φτωχικό. Θέλω να πω εδώ ότι αν δεν υπερασπιστούμε τα δικαιώματά μας, θα ισχύει σύντομα και για μας το ίδιο.

7. Όσον αφορά τα οδοφράγματα στους αυτοκινητοδρόμους, θα ήθελα να απαντήσω σ' όλους εκείνους που διαμαρτύρονται επειδή οι ανθρακωρύχοι τους εμποδίζουν να πάνε στη δουλειά ή στη σχολή τους, και λένε πως κι οι ίδιοι αν έχουν προβλήματα στη δουλειά τους, δεν πάνε να "ενοχλούν" άλλους στην εργασία τους. Θα πω ότι κάθε φορά που κάποιοι συνάδελφοι από άλλους χώρους εργασίας μας ζήτησαν βοήθεια για να υπερασπιστούν τις θέσεις τους, σταματήσαμε τη δουλειά μας για ολόκληρα 24ωρα, στηρίζοντάς τους είτε βρίσκονταν στη χώρα είτε στο εξωτερικό. Όταν απερχόσαν οι Άγγλοι ανθρακωρύχοι, σταματήσαμε την εργασία μας και μαζέγαμε χρήματα για να στείλουμε στις οικογένειές τους για να μην πεινάσουν. Αμφιβάλλει κανείς ότι δε θα ενωθούμε με οποιονδήποτε κλάδο βάλλεται; Αλλά φαίνεται πως σήμερα είναι ξεπερασμένο να ζητάς τη βοήθεια των άλλων. Κι όμως, το να βοηθάμε ο ένας τον άλλον είναι κάτι θεμελιώδες, ενώ το να τρωχόμαστε ο ένας με τον άλλον ως συνήθως, είναι κάτι που οφελεί μόνο αυτούς που βρίσκονται από πάνω μας.

Αν όλοι οι Ισπανοί εργαζόμενοι ήταν τόσο ενωμένοι όσο οι ανθρακωρύχοι, οι κυβερνώντες αυτής της χώρας θα το σκέφτονταν πολύ καλά προτού προχωρήσουν στις περικοπές που τώρα κάνουν χωρίς δεύτερη σκέψη, μπορώ να σας διαβεβαιώσω γι αυτό. Σκεφτείτε λοιπόν ποιός πραγματικά σας εμποδίζει να πάτε στη δουλειά ή στη σχολή σας, ποιός είναι αυτός που απολύει εργαζομένους και πραγματοποιεί περικοπές στην εκπαίδευση, δεν είναι άλλοι απ' τους πολιτικούς μας.

Θα ήθελα επίσης να πω σ' αυτούς που λένε ότι πρέπει να πάμε να διαμαρτυρηθούμε στην Μαδρίτη αν θέλουμε, στις πόρτες του υπουργείου και να τους αφήσουμε αυτούς "στην ψυχία τους", ότι αυτό το έχουμε κάνει προ πολλού, αλλά η λοχοκρισία των ΜΜΕ φροντίζει να μην ενημερώνει με διαφάνεια για τίποτα.

Πιστεύω ακράδαντα ότι ένας εργαζόμενος που υπερασπίζεται τα δικαιώματά του δεν είναι τρομοκράτης, όπως μας αποκαλούν σήμερα επειδή αγωνιζόμαστε για τη ζωή των οικογενειών μας.

Σας καλώ όλους να βγείτε απ' τα σπίτια σας και να υπερασπιστείτε τις ζωές όλων μας. Όσο μας κρατούν κλεισμένους στο σπίτι, τους επιτρέπουμε να μας ρίξουν λίγο-λίγο, μέτρα μετά από άλλα μέτρα, στην πείνα.

Θέλουν τα παιδιά σας και τα παιδιά μας να μείνουν αιμόρφωτα σαν εμάς, που βλέπαμε τους τοίχους των σχολείων περισσότερο απ' έξω παρά από μέσα, καθώς ένας αιμόρφωτος άνθρωπος είναι πιο εύκολο να υποταχθεί.

Να ενημερώνεστε, να αμφισβητείτε τα πάντα όσα βλέπετε στην τηλεόραση, τώρα που έχετε το διαδίκτυο, τα κινητά τηλέφωνα, μπορείτε μ' αυτά να είστε σε συνεχή επαφή, να οργανώνεστε με όποιον τρόπο επιθυμείτε, ειρηνικά, στα οδοφράγματα απευθείας, όπως και να 'χει οργανωθείτε! Θέστε στόχους και πραγματοποιήστε τους χρήχαρα. Η κυβέρνηση κινείται κι αυτή πολύ χρήχαρα όταν η κατάσταση είναι προς όφελός της, και το ξέρετε. Αφαιρέστε τη λέξη "φόβος" και τη φράση "και τί θα αλλάξει μ αυτό;" απ' το μυαλό σας και πάρτε το μέλλον σας στα χέρια σας.

Αν κάποιος δεν καταλαβαίνει οτιδήποτε απ' όσα έχγραφα ή έχει κάποια συγκεκριμένη ερώτηση, ευχαρίστως αν μπορώ να σας απαντήσω.

Πολλές ευχαριστίες σε όλους και όλες που μας στηρίζουν από κάθε επαρχία της χώρας και από άλλες χώρες.

Χαιρετισμούς!

Juan Jose Fernandes.
Asturias

Πηγή: πρακτορείο rioters <http://rioter.info>

Αρχική πηγή: kaosenlared

11 Ιουλίου, οπαδοί της Rayo Vallecano καλοσωρίζουν τους ανθρακωρύχους στην μανδρίτη

Η Μαφία του λιθάνθρακα

Pura Maria Garcia

Asturbulla, 09/07/2012

Μη χρησιμοποιήσεις το όνομά μου, αλλά πες όλα όσα σου έχω πει, θα πρέπει να αρχίσουμε να λέμε την αλήθεια, για να μάθει όλος ο κόσμος τι συμβαίνει, αυτά που μας κάνουν: «Εδώ για να βρούμε δουλειά πρέπει να ενταχθούμε σε ένα συνδικάτο το SOMA-FIA-UGT ή το CCOO».

«Αυτή τη στιγμή, όποιος με αντιπροσωπεύει στο συνδικάτο είναι διακοπές στο Κανκούν, κάνει ηλιοθεραπεία, ενώ εγώ είμαι ένα μήνα σε απεργία μαζί με όλους τους συναδέλφους μου»,

«Οι απεργιοί ανθρακωρύχοι δεν πληρώνονται καθόλου, οι οικογένειές τους δύσκολα να τα βγάλουν πέρα το μήνα αλλά τα συνδικάτα συνεχίζουν να εισπράττουν τις συνδρομές των μελών τους»,

«Δεν μπορούσα να πάω ούτε και στην πορεία, τα συνδικάτα έχουν επιλέξει ένα συγκεκριμένο αριθμό ατόμων, οι υπόλοιποι ή είμαστε στο stand-by ή μας αποκλείουν εντελώς»,

«Έχει κλαπεί η χρηματοδότηση των ορυχείων, που θα μπορούσε να εξασφαλίσει το μέλλον μας. Είναι η μεγαλύτερη απάτη στην ιστορία της Αστούριας»,

«Όλοι οι άνθρωποι γίνονται συμπαράλια. Οι άνθρωποι που έχουν ιδανικά, διαχωρίζονται, καταδικάζονται από τα ίδια τα συνδικάτα».

Το άρθρο παρέχεται από τον M. Lopez, έναν δημοσιογράφο, ο οποίος συνόδευσε τους ανθρακωρύχους που πραγματοποίησαν την πορεία στη Μαδρίτη, ζώντας μαζί τον καθημερινό αγώνα τους. Ένα κείμενο το οποίο αρνείται να ασκήσει τη δημοσιογραφία της μισής αλήθειας των media και καταφέρει να αποδώσει την απελπισία και την οργή των ανθρακωρύχων απέναντι στην κυβέρνηση και τα συνδικάτα, τα μέλη μιας μοναδικής μαφίας: της μαφίας του λιθάνθρακα.

Η ΜΑΦΙΑ ΤΟΥ ΛΙΘΑΝΘΡΑΚΑ

Τα ισπανικά ορυχεία, δυστυχώς, έχουν ήδη πωληθεί. Η κυβέρνηση της Ισπανίας, η οποία δε δίστασε να κλείσει σήραγγες καταστρέφοντας τις ζωές χιλιάδων οικογενειών για χρόνια, προτιμά να βασίζεται σε άλλες χώρες για να εξάγει άνθρακα, αντί να αξιοποιήσει τις δυνατότητες της χώρας και να κάνουν χρήση των πόρων της. Είναι μια ακόμη από τις ανοησίες που ζούμε, χειροτερεύοντας το πρόβλημα δίνοντας του μια νέα χροιά, για την οποία κανείς δε θέλει να αποκτήσουμε πληροφορίες: ΤΑ ΠΑΝΤΑ στις περιοχές εξόρυξης της Αστούριας και στις υπόλοιπες κοιλάδες εξόρυξης της χώρας, ΤΑ ΠΑΝΤΑ εξαρτώνται εξ ολοκλήρου από τα ορυχεία. Στις λίγες σήραγγες που βρίσκονταν σε λειτουργία έδιναν σανίδα σωτηρίας μέχρι το 2018, με επίσημη συμφωνία. Ωστόσο, η κυβέρνηση Ραχόι σκοπεύει να σπάσει τη συμφωνία και να επισπεύσει το κλείσιμο. Οι συνέπειες δεν είναι μόνο αυτές που φαίνονται: η επίσπευση του κλεισίματος των ορυχείων που είχε αρχικά συμφωνηθεί για το 2018 είναι ένα γεγονός που θα έκανε κακό, με υπερβολικό τρόπο, στα συνδικάτα στις περιοχές εξόρυξης διότι έτσι θα έχαναν, μεταξύ άλλων, πολυτελείς επιδοτήσεις αξίας πολλών εκατομμυρίων.

«Εδώ για να βρούμε δουλειά πρέπει να ενταχθούμε σε ένα συνδικάτο, στο SOMA-FIA-UGT ή στο CCOO. Είναι όπως η ασφάλιση των αυτοκινήτων: δεν είναι υποχρεωτικό να την έχεις, αλλά δεν μπορείς να οδηγήσεις εάν δεν έχεις μία, έτσι αργά ή γρήγορα όλοι θα γίνουν μέλη σε ένα από τα δύο (συνδικάτα)», μας είπε ένας από τους ανθρακωρύχους που βάλλονται και με τον οποίο μιλήσαμε. Είναι παράξενο, με ενδιαφέροντα τρόπο παράξενο, ότι τα αιτήματα των συνδικάτων, που υποτίθεται ότι εκπροσωπούν και υπερασπίζονται τα συμφέροντα χιλιάδων εργαζομένων, ακολουθούν σχεδόν αποκλειστικά την τήρηση της συμφωνίας με την κυβέρνηση αντί να απαιτούν να μην σταματήσει η εξόρυξη στην Ισπανία, να μην κλείσει άλλη σήραγγα, να μη μείνουν χιλιάδες οικογένειες χωρίς δουλειά και χωρίς μέλλον, κατεστραμμένες, στο δρόμο ή ωθούμενες στην εξορία κάτι που θα σημαίνει αγωνιώδη θάνατο των περιοχών των ανθρακωρύχων, πόλεις φαντάσματα, εντελώς άδειες.

Σε αυτήν την περίπτωση, τα λόγια που ακούγονται πιο συχνά είναι ότι «Αυτός ο αγώνας θα έπρεπε να είχε γίνει εδώ και πολύ καιρό, τώρα είναι πολύ αργά». Δεν θα πρέπει να επαναπαυτούμε σε αυτή τη φράση, αλλά να αναρωτηθούμε τι ρόλο έχουν να παίξουν τα συνδικάτα. Ήλθα σε επαφή με έναν από τους ανθρακωρύχους, που μου μίλησε με ανάμικτα συναισθήματα απελπισίας και οργής: «Αυτή τη στιγμή όλοι όσοι με αντιπροσωπεύουν στο συνδικάτο είναι διακοπές στο Κανκούν, κάνουν ηλιοθεραπεία, ενώ εγώ απεργώ ένα μήνα μαζί με όλους τους συναδέλφους μου, χωρίς αμοιβή, χωρίς ύπνο και χωρίς να είμαι στο σπίτι με τη γυναίκα μου, μπλοκάροντας δρόμους και παίζοντας τον κώλο μου. Για ποιο λόγο; Δεν μπορώ άλλο. Έχω μπουχτίσει!»

Τα μαύρα μάτια του με κοιτάζουν ευθέως, με ένα βλέμμα που, όπως η φωνή του, έτρεμε από οργή και θλίψη. Είναι από την Αστούρια, ψηλός και αδύνατος. Αν και τριάντα περίπου χρόνων, το σώμα του και το πρόσωπό του αποπνέουν κόπωση, χρόνια κόπωση που δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητη. Όπως και ο παππούς και ο πατέρας του είναι κι αυτός ανθρακωρύχος. Η κούρασή του ομολογεί έναν άνθρωπο μπουχτισμένο που δεν ξέρει τι να κάνει.

«Νομίζεις ότι θέλω να ξυπνάω νωρίς κάθε μέρα να είμαι στη σήραγγα στις 6 το πρωί; Ότι δεν έχω τίποτα άλλο καλύτερο να κάνω από το να φτιάχνω οδοφράγματα για να κλείνουν οι δρόμοι; Ότι αντί να εκμεταλλευτώ το λίγο χρόνο που απομένει στο ορυχείο και να δουλέψω όσο μπορώ για να πάω το μισθό στο σπίτι, θέλω να είμαι σε απεργία και να μην είμαι καν με την οικογένειά μου; Νομίζεις ότι το να μην κοιμάσαι, να μην δουλεύεις και να μην ξεκουράζεσαι, για περισσότερο από ένα μήνα αξίζει τον κόπο; Κάθε μέρα διακινδυνεύω να φάω μια πλαστική σφαίρα, να με συλλάβουν, τρέχω όλη μέρα, όσο αυτοί οι άνθρωποι είναι σε διακοπές, έχω μπουχτίσει!».

Το πραγματικό πρόβλημα προκύπτει τη στιγμή που η απελπισία κάνει τη σιωπή να σπάσει. Η δύναμη των συνδικάτων σε περιοχές όπως η Αστούριας είναι εξαιρετική, πολύ πιο ισχυρή και ορατή σε σχέση με άλλες επαρχίες, όπως η Μαδρίτη. Είναι τόσο μεγάλη η δύναμη των συνδικάτων, ώστε είναι δύσκολο να βρεις ανθρώπους που τολμούν να τα επικρίνουν ανοιχτά, ανθρώπους που να ομολογούν και να περιγράφουν τόσο το καλό όσο και το κακό, να σε εμπιστευτούν και να πουν φωναχτά αυτό που σκέφτονται πραγματικά για αυτά τα συνδικάτα που, θεωρητικά, έχουν σκοπό τους να τους υπερασπίζονται. Πολύ λίγοι τολμούν να μιλούν για τα συνδικάτα κριτικά, και όχι μόνο σε σχέση με το τι είναι πολιτικά ορθό. Ακόμα και αν το έκαναν δε θα έδιναν το όνομά τους και θα ζητούσαν να μην καταγραφεί ούτε μια λέξη της συνομιλίας. Γιατί; Η απάντηση φαίνεται να είναι η συνήθης: “Δεν είναι καιρός για να σπέρνεις τη διχόνοια. Επίσης, εδώ η κοινωνία είναι μικρή, ο ένας ξέρει τον άλλο”.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ, ΤΑ ΜΜΕ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ

Είναι αλήθεια. Οι καιροί είναι σκληροί, αλλά ίσως είμαστε αναγκασμένοι να ζήσουμε σε μια εποχή που είναι αναγκαίο και αναπόφευκτο να τολμάμε να μιλήσουμε, να πούμε κάποιες αλήθειες που μπορεί να πονέσουν, αλλά δε θα κρύβουν τίποτα πια. Να μιλήσει ο καθένας ανοιχτά και, ταυτόχρονα, να θέσει όλα τα χαρτιά στο τραπέζι. Η κυβέρνηση καταδίκασε την ύπαρξη του ισπανικού άνθρακα με την υπογραφή συμφωνιών για το τελικό κλείσιμό του το 2018 και δε θα κάνει πίσω ούτε εκατοστό, γιατί αν το κάνει αυτό, οι υπόλοιποι κλάδοι που βιώνουν κρίση θα πάρουν παράδειγμα από την αντίσταση των ανθρακωρύχων. Αυτό είναι και ένας από τους παράγοντες που κάνει πολιτικά ορθή για την κυβέρνηση την προώθηση της σιωπής. Δεν της έφτανε που υπέγραψε την καταδίκη του λιθάνθρακα επίσης έκοψαν το 63% της βοήθειας για τα ορυχεία. Παρότι ισχυρίζονται ότι πρέπει να ακολουθήσουν τις επιταγές της Ε.Ε. στην πραγματικότητα το μόνο που κάνουν είναι να κρύβονται πίσω από αυτό. Είναι μια απόφαση της ίδιας κυβέρνησης που, μετά την επίθεση σε βασικούς τομείς όπως η εκπαίδευση και η υγεία, τώρα αποφασίζει να εξοντώσει και τους ανθρακωρύχους.

Τα ισπανικά μέσα ενημέρωσης παίζοντας τέλεια το ρόλο τους ως ΕΤΑΙΡΙΑ, μονοπώλιο της ενημέρωσης, μια ΜΗΝΤΙΑΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ που ανταποκρίνεται στα δικά της οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα, παρέχοντας ελάχιστη κάλυψη στις συγκρούσεις των ανθρακωρύχων. Αυτό γίνεται για να διατηρήσουν την κοινωνική αναισθησία, να ρίξουν τους πάντες στο σκοτάδι, μέσα από την χειραγώγηση των μέσων που διαμορφώνουν την κοινή γνώμη, τους ψηφοφόρους στις κάλπες και τους αναγνώστες των εφημερίδων επιχειρήσεων. Αν' την πλευρά τους τα συνδικάτα κοιτάζουν τα δικά τους συμφέροντα: προωθούν την απεργία, τον αποκλεισμό των ορυχείων με τους ανθρακωρύχους μέσα σ' αυτά και μια πορεία στη Μαδρίτη, ενώ η βασική τους πρόθεση, ας μη γελιομάστε, είναι να διατηρήσουν τις επιδοτήσεις που λαμβάνουν για όσο το δυνατόν περισσότερο γίνεται. Οι απεργοί ανθρακωρύχοι δεν πληρώνονται καθόλου, οι οικογένειές τους δύσκολα πρόκειται να τα βγάλουν πέρα στο τέλος του μήνα, αλλά τα συνδικάτα συνεχίζουν να εισπράττουν τις συνδρομές των εργαζομένων, και αυτό πρέπει να γίνει γνωστό. Τι γίνεται όμως με τους ανθρακωρύχους; Περισσότερο από ένα μήνα, εκατοντάδες ανθρακωρύχοι βρίσκονται σε απεργία. Κάποιοι αποφάσισαν να χρησιμοποιήσουν την απεργία για διακοπές ή να παραμείνουν στο σπίτι για ξεκούραση. Άλλοι σηκώνονται κάθε μέρα στις 6 το πρωί και συγκεντρώνονται στις σήραγγες για τη συνέλευσή τους για να αποφασίσουν τι θα κάνουν το υπόλοιπο της μέρας: οδοφράγματα, να μπλοκάρουν τους δρόμους και τις σιδηροδρομικές γραμμές, πορείες κλπ. Άλλοι κλείστηκαν αυθόρμητα στις σήραγγες αποδεχόμενοι ότι δεν υπάρχει χρόνος ούτε ακόμη για να πουν αντίο στις οικογένειές τους και ζουν έναν επώδυνο εγκλεισμό χωρίς να έχουν δει το φως του ηλίου εδώ και ένα μήνα. Μια άλλη ομάδα ανθρακωρύχων ξεκίνησαν πορεία προς τη Μαδρίτη, υπό την επίβλεψη και τις εντολές των αντίστοιχων συνδικάτων τους.

“Δεν μπορούσα να πάω ούτε και στην πορεία, τα συνδικάτα έχουν επιλέξει ένα συγκεκριμένο αριθμό ατόμων, οι υπόλοιποι ή είμαστε στο stand-by ή μας αποκλείουν εντελώς. Επιπλέον, δεν έχει νόημα το γεγονός ότι εδώ και χρόνια προσπαθούν να σπείρουν τη διχόνοια μεταξύ μας, ούτε την πορεία δεν ξεκινήσαμε όλοι μαζί. Κάθε συνδικάτο επέλεξε ένα διαφορετικό σημείο της πόλης για να ξεκινήσει την πορεία, μετά ενωθήκαμε αλλά πορευτήκαμε ξεχωριστά. Οι επικεφαλής των συνδικαλιστών (εργατοπατέρες) ήταν εδώ την πρώτη μέρα, μόνο για τις φωτογραφίες, μετά εξαφανίστηκαν, αφού, μια χαρά, πρώτα μας υποχρέωσαν να φορέσουμε μια μπλούζα για να μας ξεχωρίζουν. Ένας συνάδελφος ήθελε να φορέσει μια μπλούζα με τη φωτογραφία των παιδιών του και δεν τον άφησαν. Είναι ένα μάτσο πουλημένοι. Αντί για μια πορεία χιλιάδων ανθρακωρύχων μέχρι τη Μαδρίτη, μόνο 180 μπορούν να πάνε και κάτω από τις διαταγές των εργατοπατέρων. Ντροπή”.

ΚΡΥΦΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ: ΠΡΟΩΡΕΣ ΣΥΝΤΑΞΙΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΥΠΕΞΑΙΡΕΣΗ ΤΗΣ ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΗΣΗΣ ΤΩΝ ΟΡΥΧΕΙΩΝ

Ένα πράγμα είναι να διεκδικήσει κανείς να μην κλείσουν τα ορυχεία, δεδομένου ότι εξαρτώνται οι ζωές χιλιάδων οικογενειών. Το άλλο είναι να ζητήσει να μείνει η κυβέρνηση στη συμφωνία που έχει κάνει να μην κλείσει τα ορυχεία μέχρι το 2018. Αν κάποιος από εμάς ήταν ανθρακωρύχος ποιο από τα δύο αιτήματα θα διεκδικούσε; Αν κάποιου του έμεναν πάνω από 6 χρόνια για να βγει σε πρόωρη σύνταξη δε θα δίσταζε να εμποδίσει το κλείσιμο. Αν απ' την άλλη, κάποιος μπορούσε να βγει σε πρόωρη σύνταξη θα τηρούσε τη συμφωνία, είναι πιθανό να συμβιβαζόταν μόνο με αυτό. Εάν είχε ήδη βγει σε πρόωρη σύνταξη θα ήταν ήδη τώρα σε μια ξαπλώστρα κάτω από τον ήλιο του Benidorm. Το ασυγχώρητο έγκλημα που έχει διαπράξει η κυβέρνηση είναι ότι δεν έχει σχεδιάσει, επεξεργαστεί ούτε δημιουργήσει πραγματικές εναλλακτικές στην εργασία για τις περιοχές εξόρυξης. Το ασυγχώρητο έγκλημα των εργατοπατέρων και των επιχειρηματιών, όπως ο Jose Angel Fernandez Villa και ο Victorino Alonso Garcia, μεταξύ άλλων, κύριοι ένοχοι σύμφωνα με τη γνώμη ενός μεγάλου μέρους των ανθρακωρύχων (αν και δεν το λένε ανοιχτά εξαιτίας του φόβου που τους έχει καλλιεργηθεί), είναι η υπεξαίρεση της χρηματοδότησης των ορυχείων και των επιδοτήσεων που εισπράττουν, βάζοντας τα δικά τους συμφέροντα πάνω από των εργατών ανθρακωρύχων, των μελών που υποτίθεται ότι πρέπει να υπερασπίζονται. “Κλέφτες”, “διεφθαρμένοι”, “ξεδιάντροποι” είναι μερικοί από τους πιο κόσμιους χαρακτηρισμούς που φωνάζουν χιλιάδες οικογένειες που ξέρουν ότι έχουν εξαπατηθεί από αυτούς. “Που είναι τα λεφτά από τη χρηματοδότηση των ορυχείων”; αυτή είναι η ερώτηση που επαναλαμβάνεται περισσότερο μέρα με τη μέρα. Το ερώτημα που κάνουμε στους εαυτούς μας, εμείς που για μια ακόμα φορά, ξέρουμε τη μισή αλήθεια.

«Αυτοκινητόδρομοι, κυκλικοί κόμβοι, πισίνες, μια πανεπιστημιακή εστία που δε θα χρησιμοποιηθεί, ένα πλήρως εξοπλισμένο νοσοκομείο που έχει εγκαινιαστεί 5 φορές και δεν έχει φιλοξενήσει ούτε έναν ασθενή. Έχουν κλαπεί όλη η χρηματοδότηση των ορυχείων που θα μπορούσε να εξασφαλίσει το μέλλον μας. Είναι η μεγαλύτερη απάτη στην ιστορία της Αστούριας. Τι έκαναν με τα λεφτά της χρηματοδότησης; Ο πρώτος που πρέπει να μας δώσει εξηγήσεις είναι ο Gabino de Lorenzo, ο οποίος διατέλεσε δήμαρχος του Oviedo και τώρα είναι ο σημερινός εκπρόσωπος της κυβέρνησης στην Αστούρια. Να μας δώσει εξηγήσεις αυτός και οι υπόλοιποι υπεύθυνοι σε τοπικό και περιφερειακό επίπεδο. Που δαπάνησαν τα λεφτά; Αντί να δημιουργήσουν μια άλλου τύπου βιομηχανική δομή, κάποια εναλλακτική λύση αντί της εξόρυξης άνθρακα, που θα έδινε δουλειά σε όλους μας, έχουν σπαταλήσει όλα τα χρήματα σε ηλιθιότητες.»

Απροσάτευτοι από την κυβέρνηση και τους εργατοπατέρες έχει επιβληθεί στους ανθρακωρύχους και τους εργαζόμενους των περιοχών εξόρυξης μια κατάσταση στην οποία μπορούν μόνο να διακρίνουν ένα δίλημμα και που δεν έχουν άλλη επιλογή παρά να σπκωθούν, να αγωνιστούν και να διεκδικήσουν ό,τι τους ανήκει, να εξεγερθούν εναντίον και των δύο καταχραστών της εξουσίας: την κυβέρνηση και τα συνδικάτα.

«Θα πρέπει να ρωτήσετε πολλούς ανθρακωρύχους του Victorino, αν οι φτωχοί τολμούσαν να πουν πόσες ώρες είναι στο ορυχείο, σε τι συνθήκες δουλεύουν και πόσα λεφτά παίρνουν, γιατί πληρώνονται ένα κομμάτι της δουλειάς τους κανονικά και ένα άλλο είναι μαύρα, κάτω από άθλιες συνθήκες και βεβαίως δουλεύουν περισσότερο από 40 ώρες την εβδομάδα στο ορυχείο, όσες δηλαδή τους πουν. Μερικοί πάνε για δουλειά άρρωστοι επειδή ξέρουν ότι ο Victorino μπορεί να τους πετάξει στο γαμημένο το δρόμο όποτε θέλει και όπως θέλει. Και τώρα θέλουν να μας διώξουν και να πάρουν ότι μας έχει απομείνει; Η βία έρχεται από αυτούς απέναντι σε μας και όχι από εμάς προς αυτούς. Αναγκαζόμαστε να εξεγερθούμε. Η κοινωνία πρέπει να ξυπνήσει, πρέπει να κινηθεί, πρέπει να δει ότι τώρα εκδιώκουν το χωρικό, αύριο θα μπορούσε να είσαι εσύ. Η κοινωνία πρέπει να καταλάβει ότι δε μας δίνουν πραγματικές εναλλακτικές για δουλειά και ότι κλείνοντας αυτά τα ορυχεία δε μας μένει τίποτα. Μέχρι ποιο σημείο θα φτάσουμε;»

Υπάρχει μεγάλη πολεμική εκεί έξω, προϊόν της προκατάληψης ή της άγνοιας. Είναι αλήθεια ότι μερικοί ανθρακωρύχοι που παίζουν τη ζωή τους κορώνα γράμματα έχουν ένα μισθό που υπερβαίνει τα 1000€. Ωστόσο υπάρχουν αυτοί και δεν είναι λίγοι των οποίων οι μηνιαίες απολαβές αγγίζουν το ανεπαρκές ποσό των 900 ευρώ. Όσον αφορά τη πρόωρη συνταξιοδότηση μπορούμε να πούμε το ίδιο, εξαρτάται από τη θέση που έφτασε κάποιος όσα χρόνια δούλεψε είτε από τύχη είτε επειδή ευνοήθηκε. Η στρατηγική της κυβέρνησης ώστε να μειώσει σταδιακά τον αριθμό των εργατών ανά σήραγγα είναι να προσφέρει σημαντικά ποσά για να δελεάσει με πρόωρη συνταξιοδότηση τους ανθρακωρύχους, αν και το δεύτερο μέρος της συμφωνίας βάσει του οποίου υποχρεώνεται να προσλάβει ένα νέο εργάτη για κάθε έναν που συνταξιοδοτείται πρόωρα δεν έχει κατοχυρωθεί καθόλου. Έτσι σιγά σιγά μειώνεται το προσωπικό και κλείνουν οι σήραγγες. Κάποιοι λένε ότι το μεγάλο λάθος ήταν ότι κανείς δεν έπρεπε να δεχτεί πρόωρη συνταξιοδότηση πριν πρώτα διασφαλιστεί η πρόσληψη ενός άλλου εργαζόμενου στη θέση του.

«Μας εξαγόρασαν με κάποιες πρόωρες συνταξιοδοτήσεις χωρίς να μας δείξουν τα ψιλά γράμματα, δε μας είπαν ότι με αυτές θα πρέπει να συντηρήσουμε τα παιδιά και τα εγγόνια μας αφού δε θα έχουν κανένα μέλλον έως τότε. Ο κόσμος νομίζει ότι αγωνιζόμαστε για εμάς, αλλά όχι, αγωνιζόμαστε για τις γενιές που έρχονται μετά. Και εν τω μεταξύ όλοι οι υπεύθυνοι γι αυτή την κατάσταση θα μείνουν στο απυρόβλητο; Εκείνοι που πραγματικά εξαπάτησαν, που πραγματικά έκλεψαν, είναι αυτοί με τις γραβάτες, όχι ο λαός. Και από πάνω ποινικοποιούν τη διαμαρτυρία, ποινικοποιούν το παιδί που εξεγείρεται εναντίον αυτής της κατάστασης, το παιδί που δεν έχει ήδη που να πάει ή τι να φάει. Γιατί εδώ υπάρχει ένας κλάδος περίπου 20 με 30 ετών που εδώ και ένα μήνα οι εργάτες είναι σε απεργία, συντηρούμενοι από τους γονείς τους, αυτοί είναι οι τυχεροί, οι υπόλοιποι δεν έχουν ούτε στον ήλιο μοίρα. Πώς θα μπορέσει αυτός ο κόσμος να ζήσει; Χιλιάδες άνεργοι χωρίς βιομηχανικές υποδομές. Από τι θα ζήσουμε;»

ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Ενώ γραφόταν αυτό το άρθρο, πολλοί ανθρακωρύχοι κρατούνταν από τους μπάτσους της guardia civil που επιχειρούν με το όπλο στο χέρι εναντίον κόσμου από τη Leon, χωρίς να τους ενδιαφέρει αν θα τραυματιστούν παιδιά ή ηλικιωμένοι στους δρόμους. Επίσης στην Αστούρια, στο Pola de Lena, μπορεί να δει κανείς με πρωτοφανή ευκολία εικόνες που να του θυμίζουν καιρούς πολέμου. Ποιος λέει ότι αυτές δεν είναι για τους ανθρακωρύχους χειρότερες στιγμές από αυτές που προκαλούνται στον πόλεμο; Οι εκπρόσωποι του συνδικάτου αντί να αντιμετωπίσουν την κατάσταση και να απαντήσουν στους πολιτικούς, συνεχίζουν με το πούρο στο χέρι να ζεσταίνουν τις καρέκλες τους. Εν τω μεταξύ οι ανθρακωρύχοι αντιμετωπίζουν την αστυνομία κάθε μέρα σε έναν αγώνα που μοιάζει ατελείωτος, τουλάχιστον όχι με ευτυχές τέλος.

Χτυπάει το τηλέφωνο, ένας ακόμα συνάδελφος έχει εξαφανιστεί από χτες. Μπορεί να έχει συλληφθεί και να έχει μεταφερθεί στην έδρα της guardia civil στο Oviedo. Φαίνεται να έπιασαν 6 άτομα, απ' τους οποίους οι 4 κρατούμενοι δεν ήταν καν ανθρακωρύχοι. Τα MAT μήκαν σ' ένα μπαρ μπροστά από το Pozo Santiago και τους συνέλαβαν όλους, συμπεριλαμβανομένου κι ενός συνταξιούχου, ο οποίος περπατούσε στο δρόμο και δεν είχε καμιά σχέση με τις συγκρούσεις. Κατηγορήθηκαν για διασάλευση της δημόσιας τάξης και αντίσταση κατά της αρχής περιμένοντας να εφαρμοστεί κάποιος αντιτρομοκρατικός νόμος. Πατώντας νομικά σ' αυτό, τους κράτησαν μέσα για τις επόμενες 72 ώρες.

"Ντροπή τους! Συλλαμβάνουν χωρικούς αδιακρίτως. Εάν αποτύχουν να πιάσουν εμάς, συλλαμβάνουν όποιον να ναι. Μας κατηγορούν για βία, όταν το μόνο που κάνουμε είναι να υπερασπιζόμαστε τους εαυτούς μας. Ο αγώνας μας δεν είναι ενάντια στην αστυνομία, τη guardia civil ή ενάντια στα MAT. Ο αγώνας μας είναι ενάντια στους πολιτικούς που καταστρέφουν τις ζωές μας. Απλά κοιτάζουν την πάρτη τους, εμείς πληρώνουμε για να μας εκπροσωπούν και όχι να μας κλέβουν. Αλλά πάντα η ίδια ιστορία, αυτοί κοιτάζουν τα δικά τους συμφέροντα και όχι τα δικά μας, του λαού. Καταδικάζουν τις ζωές μας και αν αγωνιστούμε, κινδυνεύουμε με υπέρογκα πρόστιμα και φυλάκιση. Είναι απίστευτο. Τα πάνω κάτω. Ήδη έχουμε μπουχτίσει, κανείς όμως δεν μας δίνει προσοχή. Ούτε και ο Τύπος, γιατί νομίζεις έχουμε τους voladores (σαν σφεντόνες); Αν δεν υπάρχουν σφεντόνες, δεν αφιερώνουν ούτε ένα λεπτό στις ειδήσεις. Είναι τόσο λυπηρό αλλά, ναι, είναι η πραγματικότητα".

Τον κοιτάζω και δεν μπορώ να πιστέψω όσα απίστευτα μου λέει. Αλλά ένα δάκρυ το επιβεβαιώνει. Είναι αλήθεια, είναι εκπληκτική αυτή η οδυνηρή σιωπή, με την οποία ο ισπανικός τύπος χτυπάει ή αγνοεί στην καλύτερη περίπτωση τον αγώνα των ανθρακωρύχων. Πουθενά στις ειδήσεις δεν προβάλλονται εικόνες από τις μεγάλες μάχες που υποβάλλονται εκατοντάδες άνθρωποι καθημερινά. Μόνο όταν χρησιμοποιούμε σφεντόνες, αφιερώνουν λίγα δευτερόλεπτα. Καμιά εφημερίδα δεν μιλάει για τη απάτη που διαπράττετε με τη χρηματοδότηση των ορυχείων και τις επικορηγίες που πήραν οι εργοδοτές. Πουθενά δεν αναφέρεται το θέμα της υπεργολαβίας, ένα από τα πιο ανησυχητικά. Υπάρχουν εκατοντάδες εργάτες κάτω από οποιαδήποτε σύμβαση (όπως η σύμβαση μετάλλου) που εργάζονται σε ορυχεία για κάποιους υπεργολάβους, οι οποίοι δεν αναγνωρίζουν δικαιώματα που θα είχαν οι εργάτες, αν η σύμβασή τους ήταν εξαρχής για την εξόρυξη. Άνθρωποι που υποφέρουν από τις ίδιες δυσκολίες με τους συναδέλφους τους, τους ανθρακωρύχους αλλά πληρώνονται με τα μισά λεφτά ή λιγότερα απ' αυτούς. Ίδιοι κίνδυνοι, διαφορετικές αποζημιώσεις.

" Στην Αστουρία είχαμε ένα πρόβλημα με τους συνδικαλιστές. Όλοι οι άνθρωποι έχουν γίνει σμπαραλία, άνθρωποι με ιδανικά, καταδικασμένοι από τα ίδια τα συνδικάτα. Όταν με ρωτούν : "Είσαι κατά του συνδικαλισμού"; Όχι είμαι υπέρ του συνδικαλισμού. Χωρίς το συνδικαλισμό οι πολίτες, η εργατική τάξη δε θα μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα. Το συνδικάτο αφορά το λαό. Είμαι όμως κατά του τρόπου που ουσιαστικά δρουν τα συνδικάτα, είμαι κατά της πολιτικής που ασκούν, δεν μπορούν να διασφαλίσουν την κοινωνική ειρήνη, αν πριν δεν υπάρχει κοινωνική δικαιοσύνη. Και αυτό το έχουν ξεχάσει. Ασκούν μια επιθετική κοινωνική πολιτική στα πιο χαμηλά κοινωνικά στρώματα. Επιθετικότητα ασκείται από την κυβέρνηση, από τα ίδια τα συνδικάτα και από τα "σώματα ασφαλείας". Προφανώς υπάρχουν κάποιοι αξιωματικοί, οι οποίοι αρνήθηκαν να ασκήσουν βία εναντίον των ανθρακωρύχων, αφού κάποιοι έχουν μέλη στις οικογένειές τους που δουλεύουν εκεί. Κάτι που πρέπει να γίνει γνωστό ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΕΜΑΣ είναι ότι στα οδοφράγματα δεν είμαστε μόνο ανθρακωρύχοι, υπάρχουν επίσης άνεργοι, φοιτητές και νέοι άνθρωποι σε επισφαλή κατάσταση, γονείς εργατών σε άλλους κλάδους, των οποίων οι θέσεις θα χαθούν, αν κλείσουν τα ορυχεία στην Αστουρία. Ωστόσο η πλειονότητα των μπάτσων δεν βλέπουν πιο πέρα απ' το κλομπ και το κράνος τους. Εκατοντάδες απ' αυτούς με το όπλο και την ασπίδα στο χέρι, επιχειρούν εναντίον ανθρώπων που το μόνο τους έγκλημα είναι ότι υποστηρίζουν τον αγώνα των ανθρακωρύχων. Μπάτσοι που κάνουν καθημερινά χρήση δυσανάλογης βίας και που φυσικά δεν περιλαμβάνεται στο μισθό τους, τουλάχιστον όχι στα λεφτά που πληρώνουμε, οι πολίτες για να μας προστατεύουν, όχι για να μας σφάζουν. Υπάρχουν ήδη τραυματισμένοι, όχι μόνο από πλαστικές σφαίρες και χτυπήματα από γκλόμπ αλλά και αυτοί που υπέστησαν αναπνευστικά προβλήματα από τα δακρυγόνα, συμπεριλαμβανομένων παιδιών και ηλικιωμένων. Σε τι είδους δημοκρατική κοινωνία ζούμε;

"Το πρόβλημα είναι ότι ούτε οι πολιτικοί στέκονται στο ύψος τους, ούτε τα συνδικάτα, ούτε οι εργοδότες. Αυτό είναι το πρόβλημα σ' αυτή τη χώρα. Οι πολιτικοί πρέπει να προσγειωθούν απ τον κόσμο τους στο δρόμο και να δουν τι γίνεται γύρω τους. Όταν λένε ότι θα χαμηλώσουν τους μισθούς γιατί δεν ξεκινούν πρώτα από τους δικούς τους; Θα πρέπει να ντρέπονται. Διασώζουν τις τράπεζες που έχουν κάνει έξωση σε χιλιάδες οικογένειες; Και μετά εμείς είμαστε οι εγκληματίες; Μέχρι εδώ φτάσαμε. Ανίκανοι και αναποτελεσματικοί πολιτικοί από τα δεξιά ως τα αριστερά. Είναι υπόλογοι στο λαό, όχι στα κόμματά τους. Με όλα αυτά που γίνονται έχουμε βουλευτές του PP που ψηφίζουν κατά των ορυχείων, ό,τι λιγότερου μας έχει απομείνει, ψηφίζουν δηλαδή ενάντια στον ίδιο τους τον λαό. Τους πολιτικούς που προτιμούν να προδώσουν τον ίδιο τους τον λαό, από το να προδώσουν το κόμμα με το οποίο συστρατεύονται τους θεωρώ κατάπτυστους, για να μην πω τίποτα παραπάνω. Γιατί κάτι που δεν μπορεί να κάνει κανείς είναι να προδώσει τη γη του, ποτέ, κάτω από καμία συνθήκη, για τη γη πρέπει να πεθάνεις".

Λίγοι ήταν εκείνοι που είχαν το κουράγιο και δεν στήριξαν την απόφαση της κυβέρνησης να αποσύρει το 63% της βοήθειας στα ορυχεία. Παίρνουμε ως παράδειγμα το βουλευτή Juan Moreno, ο οποίος δεν ακολούθησε τη γραμμή του κόμματός του, μένοντας πιστός στις αρχές του, κάτι που είχε ως συνέπεια να ανασταλεί η ιδιότητά του ως μέλους εξαιτίας της "ανυπακοής" του στο κόμμα, να ξεκινήσει μια έρευνα και να αντιμετωπίζει πρόστιμο 2000Ε. Αυτή είναι η δημοκρατική χώρα που ζούμε;

Τι συμφέροντα έχει η κυβέρνηση για να θέλει να τελειώνει με τον ισπανικό άνθρακα;

Προφανώς αυτό που είναι επικερδές είναι να παράγεις πολύ φτηνά και να πουλάς πολύ ακριβά. Να παράγεται στον "τρίτο κόσμο" και πουλιέται στον "πρώτο κόσμο", αυτό είναι το πιο κερδοφόρο γι αυτούς. Δεν υπάρχει φτωχός λαός, υπάρχει εκμεταλλευόμενος λαός. Ας δούμε αν αρχίσουν να δημιουργούν πλούτο απ' ό,τι έχουμε και όχι εκμεταλλευόμενοι άλλες χώρες. Η μαφία του λιθάνθρακα στη χώρα αυτή είναι τεράστια, το ξέπλυμα που έγινε με τον λιθάνθρακα από το εξωτερικό, που ήταν πολύ πιο φτηνός βάζοντάς τον στα ορυχεία και πουλώντας τον σαν ντόπιο άνθρακα, παίρνοντας παράλληλα όλες τις αντίστοιχες επικορηγίες είναι άκρως ντροπιαστικό. Θα έπρεπε να είναι όλοι στη φυλακή. Φυσικά ο μόνος που δεν είναι υπεύθυνος γι αυτή την κατάσταση είναι ο ανθρακωρύχος".

Η σύντροφός του του έπιασε το χέρι και το έσφιξε. Ακολούθησε σιωπή. Εκείνος την κοιτάζει και χαμηλώνει το κεφάλι. Και οι δυο τρέμουν αυτό που πρόκειται να έρθει. "Ως Αστουριανός αισθάνομαι προδομένος, ταπεινωμένος. Όταν με ρωτούν "Γιατί αγωνίζεσαι"; τους απαντάω "Αλλά πως να μην αγωνιστώ; Πρέπει να αγωνιστώ, όχι για μένα, γι αυτό που έρχεται από πίσω. Δεν είναι μόνο ο άνθρακας. Εγώ τώρα αγωνίζομαι και για την Αστούρια, το λαό, τη γη μου. Ο αγώνας για τον άνθρακα είναι μόνο ένα κομμάτι. Η Αστούρια είναι το σύνολο, είναι οι άνεργοι οικοδόμοι, οι άνεργοι μεταλλωρύχοι, οι άνεργοι αγρότες, οι άνεργοι ναυτικοί. Η Αστούρια είμαστε όλοι, μια ολόκληρη επαρχία. Θέλουμε να ενοποιήσουμε όλους μας τους αγώνες, να είμαστε όλοι ενωμένοι για μπορέσουμε να αλλάξουμε αυτό το σύστημα. Εγώ παλεύω για την Αστούρια και θα παλεύω μέχρι να πεθάνω".

ΑΓΩΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΤΕΛΟΥΣ

Το κίνημα των ανθρακωρύχων είναι το τελευταίο αναφερόμενο ως ταξικός αγώνας. Τα ορυχεία είναι ο μοναδικός κλάδος που είναι ικανός να ενοποιήσει και να δημιουργήσει ένα κοινό μέτωπο αγώνα ενάντια στην εξουσία του κεφαλαίου που τους καταπιέζει από όλες τις πλευρές. Ξέρουν ότι στοιχίζουν οι αγώνες για τις κοινωνικές κατακτήσεις, ξέρουν να αγωνίζονται γι αυτό. Είναι η δική τους ιστορία, διαχρονική και καθημερινή. Το έχουν στο αίμα τους, έναν αγώνα για διεκδικήσεις που τρέχει μέσα στις σκληρυμένες απ' τον άνθρακα φλέβες τους.

Δεν πρέπει να συμφωνούμε ούτε με τη διαπραγμάτευση που θέλουν τα συνδικάτα, δεν πρέπει να μας κλέψουν ούτε το 60% της βοήθειας, ούτε το 40%, ούτε τίποτα για τίποτα. Να ζητήσουμε να μην κλείσουν τα ορυχεία; Αντιθέτως πρέπει να αγωνιστούμε για να ανοίξουν πολύ περισσότερα, για ανθρώπινες συνθήκες εργασίας, για την κατανομή της εργασίας και τη μείωση του ωραρίου. Αν το κατάφεραν στη βιομηχανική επανάσταση, αν το κατάφεραν στη δεκαετία του 60, πως δεν μπορούμε να το καταφέρουμε εμείς τώρα που υπάρχουν περισσότερα εργαλεία για να το επιτύχουμε; Δεν θα το καταφέρουμε αν πιστεύουμε την προπαγάνδα τους, αν μείνουμε σπίτι θεωρώντας ότι με το να πηγαίνουμε στη βουλή στην Αστούριας ή στη Μαδρίτη δε θα καταφέρουμε τίποτα. Όχι, ρε φίλε, όχι, πρέπει να αγωνιστούμε, πρέπει να αγωνιστούμε μέχρι το τέλος".

Μου δίνει το χέρι και στη συνέχεια μια αγκαλιά. "Μη χρησιμοποιήσεις το όνομά μου, αλλά πες όλα όσα σου έχω πει, θα πρέπει να αρχίσουμε να λέμε την αλήθεια, για να μάθει όλος ο κόσμος τι συμβαίνει, αυτά που μας κάνουν". "Ευχαριστώ που με άκουσες. Θα τα πούμε στη Μαδρίτη".

Στις 11 Ιουλίου, χιλιάδες ανθρακωρύχοι, εργάτες από άλλους κλάδους και οι οικογένειές τους θα βρίσκονται στη Μαδρίτη για να υποδεχτούν την Marcha Negra (Μαύρη Πορεία) που πορεύεται από τις 22 Ιουνίου από διαφορετικά σημεία της Ισπανίας. Η πορεία θα τελειώσει μπροστά από το υπουργείο βιομηχανίας περιμένοντας μια απάντηση που θα τους επιτρέψει να γυρίσουν στα σπίτια τους με ένα πιο αξιοπρεπές μέλλον χωρίς να χρειάζεται να σκύβουν το κεφάλι ή να αφήσουν την ανάγκη και την πείνα να τους νικήσουν. Ωστόσο, τώρα είναι η σειρά της κυβέρνησης: ή παίρνει μέτρα ή αγνοεί τα αιτήματα των πολιτών που αντιπροσωπεύει. Είναι ικανή να επανορθώσει και να σταθεί για μια φορά στο ύψος των περιστάσεων;

Λίγες παραπάνω πληροφορίες.

Τα περισσότερα μπλοκαρίσματα δρόμων και οδοφράγματα ήταν υπο την ευθύνη των συνδικάτων. Η συνήθης πρακτική τους ήταν να ειδοποιούν την αστυνομία, να βγάζουν φωτογραφίες εκεί και να τα εγκαταλείπουν με τον ερχομό των μπάτσων. Λίγα ήταν τα αιφνιδιαστικά οδοφράγματα με τους διαδηλωτές να τα υπερασπίζονται. Αυτά κυρίως βρισκότουσαν γύρω από 2 περιοχές. Μία στην αστούρια κοντά στο χωριό Pola de Lena με συγκρούσεις στο βουνό γύρω από την προ-ρωμαϊκή εκκλησία Santa Cristina de Lena αλλά και μέσα στο χωριό. Και μία στην Leon στο χωριό Ciñera, με 1500 κατοίκους που 300 είναι ανθρακωρύχοι. Χαρακτηριστικό είναι ότι οι μάχες που δώσανε με την καταστολή είχαν λογική υπεράσπισης του χωριού με τους περισσότερους κατοίκους να συμμετέχουν. Η αστυνομία έχει ρόλο στρατού κατοχής σ' αυτά τα χωριά, χρησιμοποιώντας και ανορθόδοξες μορφές ελέγχου (παρακολούθηση τηλεφώνων, σκάσιμο λάστιχων των αυτοκινήτων κατοίκων για να περιορίσουν την δυνατότητα να μετακινηθούν, χρήση μηχανημάτων για μπλοκάρισμα συχνοτήτων ασυρμάτων που επικοινωνούσαν οι διαδηλωτές). Εκεί ο αγώνας πήρε ανεξέλεγκτα χαρακτηριστικά ξεπερνώντας και την ταυτότητα του ανθρακωρύχου με πλήθος συγχωριανών να έχουν ενεργό ρόλο.

Παρά τους βερμπαλισμούς των συνδικάτων για παραμονή στην Μανδρίτη μέχρι την δικαίωση των ανθρακωρύχων, η μεγάλη φιέστα της Marcha Negra τελείωσε μέσα σε 2 μέρες. Η μαζικότητα των αλληλεγγυών, η διάχυση των συγκεντρώσεων και των συγκρούσεων με διαφορετικά περιεχόμενα τρόμαξε το κράτος και τα συνδικάτα που επίσπευσαν το τέλος της κινητοποίησης. Η συνθήκη κρίσης που αντιμετωπίζει το ισπανικό κράτος και η προοπτική κοινωνικών αναταραχών που την ακολουθεί, είναι σίτοχημα για το ίδιο το κράτος κατά πόσο θα καταφέρει να τις κρατήσει μέσα σε ελεγχόμενα όρια και να μην τις αφήσει να ριζοσπαστικοποιηθούν.

Αυτήν την χρονική στιγμή η απεργία των ανθρακωρύχων βρίσκεται σε κρίσιμη καμπή. Τα συνδικάτα έχουν αρχίσει να τα μαζεύουν και το ηθικό των απεργών να κάμπτεται. Η αλήθεια είναι ότι το περιεχόμενο του αγώνα από το ξεκίνημα του κυοφορεί μια αντίληψη ήττας (επιμήκυνση μιάς κατάστασης που έτσι κι αλλιώς θα τελειώσει).

Ο αγώνας των ανθρακωρύχων είναι βγαλμένος από το παρελθόν. Θυμίζει αγώνες και αντιστάσεις ενάντια στην καπιταλιστική αναδιάρθρωση και τον νεοφιλελευθερισμό της φιχούρας του ερχάτη-μάζα. Των ανθρακωρύχων της αγχλίας ενάντια στα μέτρα της Θάτσερ ή ακόμα πιο κοντά μας των ερχατών της πειραικής-πατριακής για να μην κλείσει το εργοστάσιο. Αγώνες που στα αιτηματά τους πιτηθήκαν αλλά έβαλαν αναχώματα στους σχεδιασμούς των αφεντικών. Έτσι κι αλλιώς αυτό που έχει σημασία είναι οι συνειδήσεις που χτίζονται μέσα στον αγώνα. Αν τώρα αυτές ξεπεράσουν το περιεχόμενο των ενδιάμεσων αγώνων και μειουσιωθούν σε επαναστατική συνείδηση είναι ζήτημα των ίδιων των υποκειμένων που δρούν.

Δεν αξιοποιούμε την εικόνα του ανθρακωρύχου έτσι κι αλλιώς δεν αντιλαμβανόμαστε τον κόσμο με μια κλειστή ιδεολογία που ορίζει επαναστατικά υποκείμενα, παράχει απόλυτες αλήθειες και ντεντερμινιστικά θέσφατα. Οι κοινωνικές διερχασίες είναι ρευστές και δεν μπορούμε να προβλέγουμε ποιές σπίδες θα εξελικθούν σε πυρκαχιά που δεν θα αφήσει τίποτα όρδιο. Αυτό που προσπαθούμε είναι να έχουμε ξεκάθαρες θέσεις, να συμμετέχουμε στους κοινωνικούς αγώνες, να δημιουργούμε διαδραστικές σχέσεις αλληλεχχύνς εντός αυτών, να δημιουργούμε ερωτήματα..

Το πέραςμα από την διαμαρτυρία στην εξέχερση είναι πάντα ανοικτο..

“Εξαρτάται από τους ίδιους τους εργαζόμενους να αλλάξουν τους ίδιους τους τους εαυτούς. Πρέπει να διευρύνουν την αντίληψη τους σχετικά με τον κόσμο και να κοιτάξουν πέραν των τοίχων του εργοστασίου, προς την ολότητα της κοινωνίας. Πρέπει να ξέρουν να σταθούν πάνω από τις μικροπρέπειες που τους περιτριγυρίζουν και να αντιμετωπίσουν το κράτος.. Έφθασε ο καιρός να σκεφτούμε την Επανάσταση”

ΑΥΤΟΝ ΠΑΝΝΕΚΟΚ